

e-manet

üç aylık elektronik Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisi
Sayı 25 – Temmuz-Eylül 2011

DÜŞÜNCE

Li-derkenar: Kavgacı Olmamak (2. Bölüm) 3
Chuck Faroe

Tamam mı, Devam mı? Dünya Görüşünün Değişimi (7. Bölüm) 5
Steven K. Mittwede

KİTAP

Kutsal Kitap'ın Ne Anlamı Taşıdığı Konusunda Kim Karar Verir? 12
Ken Wiest

TARİH

İran'daki Ev Kilisesi Hareketi Çin'dekiyle Nasıl Benzerlik Göstermektedir? 16
Nakhati Jon

HİZMET

Diyarbakır Kilisesi'nin Geçmişi ve Geleceğe Bakışı 20
Ahmet Güvener

KAYNAK

İsa'yı Tanımak Sevinç İçin Yeterli, Nokta!: Kitap Özeti 23
J.M. Diener

“Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere emanet et.”

– 2. Timoteos 2:2

e-manet

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir.

e-manet, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi vardır: olgunlaşma ve hizmet.

Dergide benimsenen iki temel değer vardır: üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgiyle hoş görmenin yanı sıra, Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. e-manet’in yararlı olması için tepkilerinizi, isteklerinizi ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları yazikurulu@e-manetdergi.org adresine iletebilirsiniz.

e-manet’in tüm sayılarını <http://www.e-manetdergi.org> adresli web sitemizden indirebilirsiniz. Ayrıca dergimizde yayınlanan tüm makaleleri interaktif bir dizinde bulabilirsiniz.

Li-derkenar

Kavgacı Olmamak (2. Bölüm)

✍️ Chuck Faroe

Peki bey, sen bilirsin...” demiş olabilir Sara kocası İbrahim’e bu durumda. Zaten ona boyun eğmeyi iyi biliyordu.

Hangi durumda? Anlatayım...

“Kavga” kelimesi Kutsal Kitap’ta ilk defa Yaratılış’ın 13. bölümünde geçer.

Bu Kutsal Kitap’taki ilk anlaşmazlık değildi, tabii ki. Kayın Habil’i kıskandı ve kurban gibi kesti. Yeryüzü zorbalıkla doldu ve Rab dünyanın taşkın pisliğini Tufan’la yıkadı.

Ama “kavga” kelimesi ilk olarak Yaratılış 13’te geçer. İlk geçtiği yerde de, kavgayı önlemek söz konusuydu.

Bu olayı üç sahne olarak inceleyelim...

Rezalet

Hepimiz İbrahim’i iman kahramanı olarak tanırız. Tanrı’dan büyük bir vaat aldı, O’na büyük itaat sergiledi: İman sayesinde, *“Tanrı’nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı”* (İbr. 11:8). Karısını ve yeğeni Lut’u da yanında alarak vadedilen topraklara gitti.

O ülkede Tanrı İbrahim’e göründü. İbrahim sunak yaptı ve O’na tapındı.

Ama biz sayfayı çevirmeden, terslikler başlar. Tanrı’nın İbrahim’i yolladığı ülkede şiddetli bir kıtlık oldu. İbrahim (Rab’be güvenemeyerek), “Burada açlıktan ölürüz, geçici olarak Mısır’a gidelim” dedi Sara’ya.

“Peki bey, sen bilirsin.”

Yeğeni Lut’u da yanında alarak İbrahim Mısır’a gitti. Ancak oraya yaklaşırken İbrahim (Rab’be güvenemeyerek), “Ya bu Mısırlılar güzelliğini görünce seni almak için beni öldürürler. Kardeşim olduğunu söyle”, dedi Sara’ya.

“Peki bey, sen bilirsin.”

Mısır’da olan oldu. “Güzel kadın” firavunun sarayına alındı ve “ağabeyi”ne zengin armağanlar verildi. İbrahim ölmedi ama Sara firavunun haremine boyladı.

İbrahim’in çektiği vicdan azabı, dinmeyen korkuları kim bilir ne kadar şiddetli olmuştur. İbrahim zengin oldu ama rezil oldu.

Merhamet

Ama Tanrı İbrahim’e merhamet etti. İbrahim karısını tehlikeye attı, Tanrı’ysa onu korudu: *“RAB Avram’ın karısı Saray yüzünden firavunla ev halkının başına korkunç felaketler getirdi (Yar. 12:17).*

Suç İbrahim’deydi ama Tanrı firavunu cezalandırdı. Firavun İbrahim’i azarladı ama ona dokunmadı. Zengin armağanlarını da ondan geri almadı. Tanrı İbrahim’le birlikteydi. Firavun onu sınırdışı etmekle yetindi.

İbrahim kendini savunmak için sesini çıkarmadı. Sanırım İbrahim kendinden ne kadar utanmışsa, Tanrı’nın merhametine o kadar da sevinmiştir. Aldı ailesini ve döndü geldiği ülkeye. Orada Rab’be tapındı: *“Önceden yapmış olduğu sunağın bulunduğu yere gidip orada RAB’be yakardı (Yar. 13:3-4).*

İbrahim Tanrı’nın büyüklüğünü ve merhametini daha derinden anlamıştı, imanı pekişti.

Selamet

Şimdi kavga faslına gelmiş bulunuyoruz!

İbrahim ve Lut ikisi de çok zengin olmuştu. Metne göre, “Malları öyle çoktu ki, toprak birlikte yaşamalarına elvermedi; yan yana yaşayamadılar. Avram’ın çobanlarıyla Lut’un çobanları arasında kavga çıktı” (Yar. 13:6-7).

İbrahim, ailenin büyüğü olarak, nasıl müdahale edecekti? Mısır’a gittiği zamanki İbrahim olsaydı kendini zarardan korumaya öncelik verirdi, kurnazlık da yapardı. Ama Mısır’dan dönen İbrahim sanki değişmişti.

İbrahim Lut’a, “Aramızda kavga çıkmasın” diyerek şöyle bir teklifte bulundu: “Bütün topraklar senin önünde. Gel, ayrılalım. Sen sola gidersen, ben sağa gideceğim. Sen sağa gidersen, ben sola gideceğim” (Yar. 13:8-9).

Bu durumda İbrahim ile Sara arasında şöyle bir konuşma geçmiş olabilir:

“Bey, aile büyüğü sensin. Niye seçme hakkını ona verdin? Tabii o da en güzel yeri kendine kaptı...”

“Merak etme hanım... Fakir değiliz. Lut o yörenin tadını çıkarırsın, RAB ailesini orada fazlasıyla bereketlesin.”

“Peki bey, sen bilirsin...”

“Hanım, ‘sen bilirsin’ deme! RAB bize o kadar merhamet etti ki!” Duygulanmaktan bir anlık dili tutuluyor İbrahim’in... “Yeter ki ailemizde selamet olsun...”

Olgun iman cömerttir. İmanlı, Tanrı’yı tanıdıkça, O’na güvenip yaşamını adım adım her açıdan O’na teslim ettikçe kavgacı tutumu değişecek, eriyecektir.

(bkz. Yar 6-8)

25-07-2011

Küresel ısınma! Küresel ısınma!

Telif Hakları © Gospel Communications International, Inc - www.reverendfun.com

İbraniler 11:13’te tanımlanan iman perspektifine atıfta bulunan yazar Harold O. J. Brown olayı şu şekilde özetlemektedir: “En önemli faktör, ebediyetin perspektifinden şimdiki ‘zaman ve mekân’ dünyası içinde başımıza gelen şeylerden daha önemli olacak bir öteki dünyaya ait, algı ötesi bir gerçekliğin olduğu konusundaki kanaattir.”

The Sensate Culture: Western Civilization between Chaos and Transformation
(Eugene, Oregon: Wipf and Stock Publishers, 1996), s. 105

Tamam mı, Devam mı?

Dünya Görüşünün Değişimi

(7. Bölüm)

✍ Steven K. Mittwede

“Bu durumda bir dünya görüşü, taraftarlarına dünyada rehberlik eden bir dünya modeli sunar. Dünyanın olması gereken halini belirler ve böylece taraftarlarına kendilerine dünyada vermeleri gereken yönle ilgili tavsiyelerde bulunur.”

— Brian J. Walsh ve J. Richard Middleton¹

“Bütün Hıristiyanlar, başlı başına kötü olmasa bile, yapmaya çağrıldıkları işe engel olan ya da onları yollarından saptıran, yaptıkları, düşündükleri ve dikkat ettikleri tutkuları var mı diye yaşamlarını irdelemelidirler.”

— Brian Edgar²

Bu makale dizisinde, dünya görüşü kavramını ve bu kavramın boyutlarını irdeleyip dünya görüşü değişimini anlamaya çalıştık. Umuyorum ki bu konuların ne kadar önemli olduğunu idrak etmeye başlamışsınızdır.

İngiliz düşünür ve yazar G.K. Chesterton, *Heretics* adlı kitabında şöyle yazıyor:

...bazı insanlar vardır – ki ben onlardanım – herhangi bir kişi hakkında fikir verebilecek en pratik ve önemli şeyin, onun evren hakkındaki görüşü olduğunu düşünürler. Müstakbel kiracıyı değerlendiren bir ev sahibi için kiracının maaşını bilmek önemlidir, ama daha önemlisi kiracının felsefesidir [düşünüşü]. Yakında savaşa gidecek olan bir komutan için düşmanın sayısını bilmenin önemli olduğunu düşünüyoruz, ama daha önemlisi düşmanın felsefesidir. Bizce burada önemli olan, kozmos teorisinin ne derecede fark ettiği değil de, eninde sonunda başka bir şey fark eder midir?³

Hayata ve hayatın ayrıntılarına yaklaşımımız ve onlarla ilgili düşünüşümüz gerçekten can alıcı bir öneme sahiptir. Acaba hayata baktığınızda taktığınız gözlükler (dünya görüşü) nasıl? Gerçekliği ve gerçek olanları seçebiliyor musunuz? *Worldviews* adlı kitapta yazıldığı gibi;

... insanların dünya görüşlerini keşfetmek, kimliklerini anlamak demektir... Chesterton haklıydı. Bir insanın dünya görüşünden başka daha mühim bir şey yoktur. Hem kendimizi hem de başkalarını anlamada dünya görüşü son derece önem taşır.⁴

Düzeltilme Degil, Dönüştürme

İsviçreli felsefeci Henri-Frédéric Amiel (1821-1881) diyor ki, “Her dini, siyasi ve eğitimsel sistemin sınavı, meydana getirdiği insandır.”⁵ Üstelik, bu analiz dünya görüşlerine de uygundur. Kişinin hayatını – en azından adım adım – iyiye dönüştürmeyen dünya görüşü terk edilmeli.⁶

Peki, bu dönüşüm nasıl meydana gelir? Bu soruyu yanıtlamak üzere Hristiyan antropolog Paul Hiebert’in konumuzla ilgili deneyimli ve kavrayışlı fikirlerinden yararlanalım. Alıntı uzun ama okumaya değer:

Bu durumda dünya görüşünü nasıl dönüştürebiliriz? Gördüğümüz gibi, dünya görüşlerinin dönüştüğü iki temel yol vardır: Bilinçli inanç ve uygulama düzeyindeki değişiklikler, dünya görüşü düzeyine sızdığında ve etkileşime girdiğinde doğal değişim meydana gelecektir. Yüzeyledeki kültür ve dünya görüşü arasındaki gerilimi azaltmak üzere, dünya görüşünün iç yapısında radikal bir yenilenme meydana geldiğinde, paradigma veya dünya görüşü kaymaları görülür. Bu paradigma kaymaları yüzeyledeki kültürü sırayla tekrardan şekillendirir. İlişki iki yönlüdür: Bilinçli inançlar dünya görüşünü tekrar şekillendirirken, dünya görüşü bilinçli inançları kalıplar.

Normal olarak dönüşümü düşündüğümüzde, radikal paradigma kaymalarını düşünürüz. Dönüşüm, eski inanç ve uygulamaları yenileriyle değiştirir. Bu süreç, eski bir yoldan geri dönmeyi ve yeni bir yola girmeyi içerir. Dünya görüşü düzeyinde, gerçeklik görüşümüzü yapılandırma temel yollarımızı değiştirir. Ancak çoğu dönüşüm, bütün birey ve toplumlarda süreklilik gösteren bir süreçtir. Gelişen teknoloji, yeni deneyimler ve yeni fikirler, altta yatan dünya görüşlerini etkiler. Dünya görüşü dönüşümünü, bir nokta, Rab'be dönüş ve bir süreç, süreklilik gösteren derin bir öğrenim [öğrencilik] olarak görmeliyiz.

Dünya görüşünü dönüştürmenin bir yolu da, onları "yüzeyle çıkartmak", yani sahip olduğumuz, irdelenmemiş varsayımları, bilinçli bir şekilde incelemek ve üstü örtülü olanları açığa çıkarmaktır. Dünya görüşleriyle ilgili sorun, bunların büyük oranda isimlendirilmemiş, irdelenmemiş ve saldırılmamış olmasıdır.

Düşüncelerimizi tekikleyenler hakkında düşünmenin zor olmasından dolayı, kendi dünya görüşümüzü irdelenmek özellikle zordur.⁷

Burada vurgulanması gereken şudur: Tanrı bize rötuş yapmak istemiyor. Ay aydın, hesap belli... Tanrı bir miktar düzeltme yapmayı değil, bizi tamamen dönüştürmeyi ister. Öngörülen dönüşüm insan için gerçekten zordur – doğal olarak imkânsızdır – bundan ötürü Mesih, kurtarıcı olarak, bize kendini vermiştir. İsa, İmmanuel'dir, yani "Tanrı bizimle" (Mat. 1:23).

Merkezimiz

Bu dönüşümümüz, gittikçe daha Mesih-merkezli olmamıza bizi sürüklemelidir. Dikkat ederseniz sözünü ettiğim Tanrı-merkezlilik değil, Mesih-merkezliliktir.⁸ Niçin? Mükemmel kurban olması ve eşsiz hizmeti ile bizi dünyadan kendine ayıran, bize yeni kimlik bağışlayan Mesih'in kendisidir. O;

- İmmanuel (Yşa. 7:14; Mat. 1:23)
- Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önderi (Yşa. 9:6)
- İşay'ın kökü, halklara sancak (Yşa. 11:10)
- Acılar adamı, acılarımızı yüklenen (Yşa. 53:3,4)
- Davut için doğru bir dal (Yer. 23:5; 33:15; Zek. 3:8; 6:12)
- Günahattan ve ruhsal kirlilikten arındırmak için bir pınar (Zek. 13:1)
- Doğruluk güneşi (Mal. 4:2)
- İsrail'i güdecek önder (Mat. 2:6)
- Şabat'ın Günü'nün Rabbi (Mat. 12:8; Mar. 2:28; Luk. 6:5)
- Yunus'tan ve Süleyman'dan daha üstün olan (Mat 12:41-42)
- Davut'un Oğlu (Mar. 10:35)
- Yüce Olan'ın Oğlu ve İnsanoğlu (Mar. 14:61-62)
- Yahudilerin Kralı (Mar. 15:2)
- Yücelerden doğan Güneş (Luk. 1:78-79)
- Rab'bin adıyla gelen Kral (Luk. 19:38)
- Söz ve Işık (Yu. 1:1-5; bkz. Yşa. 9:2)
- Güvey (Yu. 3:29) ve tek er (2Ko. 11:2)

- Dünyanın ışığı (Yu. 8:12)
- İbrahim doğmadan önce var olan (Yu. 8:58)
- Dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu (Yu. 1:29; Va. 5:6,12; bkz. Yşa. 53:7)
- Yaşam ekmeği (Yu. 6:35)
- Koyunların çobanı ve kapısı (Yu. 10:2,7-9)
- Tanrı'nın Oğlu (Yu. 10:36)
- Diriliş ve yaşam (Yu. 11:25)
- Yol, gerçek ve yaşam (Yu. 14:6)
- Gerçek asma (Yu. 15:1)
- Yaşam Önderi (Elç. 3:15)
- Kutsal ve adil Olan (Elç. 3:42)
- Önder ve Kurtarıcı (Elç. 5:31)
- Gelecek Kişi (Rom. 5:14)
- Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam (Rom. 5:17)
- Her şeyin kaynağı (Rom. 11:36 – *“her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu”*)
- Fısıh kuzumuz (1Ko. 5:7)
- Ruhsal kaya (1Ko. 10:4)
- İkinci (göksel) insan (1Ko. 15:47-48)
- İbrahim'in soyunundan olan (Gal. 3:16)
- Rab (Ef. 1:2,3,15)
- Barışımız (Ef. 2:14)
- Bütün yaratılışın ilk doğanı (Kol. 1:15)
- Her şeyden önce var olan (Kol. 1:17)
- Bedenin, yani kilisenin başı (Kol. 1:18; Ef. 5:23)
- Başlangıç olan ve ölümler arasından ilk doğan (Kol. 1:18)
- İçimizde olan, yüceliğe kavuşma umudunu veren (Kol. 1:27)
- Yaşamımız (Kol. 3:3-4)
- Esenlik kaynağı (2Se. 3:16)
- Umudumuz (1Ti. 1:1)
- Tek aracı (1Ti. 1:5-6)
- Sonsuzlara dek bütün çağların Kralı (1Ti. 1:17)
- Dirilerle ölümleri yargılayacak olan (2Ti. 4:1-2)
- Tanrı ve Kurtarıcımız (Tit. 2:13; 3:4-6)
- Tanrı'nın yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümü (İbr. 1:3; Kol. 1:15)
- Kurtuluş öncüsü (İbr. 2:10)
- O'nun evi üzerinde yetkili oğul olarak sadık (İbr. 3:6)
- Başkâhinimiz (İbr. 4:14-16; 7:26-28)
- Yetkin kılınınca, sözünü dinleyen herkes için sonsuz kurtuluş kaynağı (İbr. 5:9)
- Yok edilemez bir yaşamın gücüne göre kâhin (İbr. 7:16)
- Daha iyi bir antlaşmanın aracısı, daha üstün bir göreve sahip (İbr. 8:6)
- Yeni antlaşmanın aracısı (İbr. 9:15)
- Kurban (İbr. 9:26-28)
- İmanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı (İbr. 12:2)

- Dün, bugün ve sonsuza dek aynı olan (İbr. 13:8)
- Esenlik veren Tanrı, koyunların büyük Çobanı (İbr. 13:20)
- Yasa koyucu, tek Yargıç (Yak. 4:12; bkz. Elç. 10:42 – ölümlerle dirilerin Yargıçı)
- Kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran (1Pe. 1:18)
- İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı'ya göre seçkin ve değerli olan diri taş; sürçme taşı ve tökezleme kayası (1Pe. 2:4-8)
- Canlarımızın Çobanı ve Gözetmeni (1Pe. 2:25)
- Baş Çoban (1Pe. 5:4; bkz. Yu. 10:11; Zek. 13:7)
- Sabah yıldızı (2Pe. 1:19)
- Başlangıçtan beri var olan (1Yu. 1:1)
- Yaşam Sözü ve sonsuz Yaşam (1Yu. 1:1-2)
- Adil olan (1Yu. 2:1)
- Baba'nın Oğlu (2Yu. 3)
- Tek Efendimiz ve Rabbimiz (Yah. 4)
- Dünya krallarına egemen olan güvenilir tanık (Va. 1:4-6)
- Var olan, var olmuş ve gelecek olan, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı (Va. 1:8)
- Alfa ve Omega, İlk ve Son (Va. 1:8,17)
- Diri Olan (Va. 1:18)
- Yahuda oymağından gelen Aslan, Davut'un Kökü (Va. 5:5)
- Sadık ve Gerçek (Va. 19:11)
- Kralların Kralı ve Rablerin Rabbi (Va. 19:16)
- Kentin (Yeni Yeruşalim'in) tapınağı, Kuzu da onun çırası (Va. 21:22-23)
- Davut'un kökü ve soyu, parlak sabah yıldızı (Va. 22:16)⁹ vs.

İmanlılar, hatta tüm insanlar için bu tabirlerin hepsi derin ve önemli anlamlar taşımaktadır. Bunların her birini kendi bağlamında irdelememizde, derin derin düşünerek anlamamızda fayda vardır; bireysel veya toplu ibadetinizde bunlar hakkında konuşup düşünelim. İçten, Ruh'ta tapınmak imanlıyı dönüştürür, çünkü Tanrı'nın kendisiyle, gerçek gerçeklikle yüz yüze gelmiş olur.

İsa ruhsal hayatımızın ve dünya görüşümüzün esası olduğundan, tapınmamızın da öznesi ve nesnesi olmalıdır, olacaktır. Vaiz ve yazar John Piper, *Think* adlı yeni kitabında şu keskin ve doğru tespitte bulunur: "İsa'ya tapınılmıyorsa, Tanrı sevilmiyordur".¹⁰ Bu gerçek aklımızdan çıkarsa, kimliğimizi ve yaşam kaynağımızı unutmuş oluruz. Kitabında Piper defalarca Mesih'i "en üstün hazine"miz olarak adlandırır. Asıl servetimiz İsa Mesih'in kendisidir. Mezmur 124'ün sözleri aklıma geliyor:

*RAB bizden yana olmasaydı, desin şimdi İsrail:
RAB bizden yana olmasaydı, insanlar bize saldırdığında,
Diri diri yutarlardı bizi, öfkeleri bize karşı alevlenince.
Sular silip süpürürdü bizleri, seller geçirdi üzerimizden.
Kabaran sular aşardı başımızdan.
Övgüler olsun bizi onların ağızına yem etmeyen RAB'be!
Bir kuş gibi kurtuldu canımız avcının tuzağından, kırıldı tuzak, kurtulduk.
Yeri göğü yaratan RAB'bin adı yardımcımızdır.*

Önceki bölümümüzde de açıkladığımız gibi, Mesih İsa sadece bir yardımcı değildir; biz, sanki bir işi tek başımıza halledemediğimizde O'nu çağırıp yardımıyla istediğimiz sonucu elde edebilmişiz gibi görürüz onu. Ama Mesih çirak değildir. Mezmurda da söylendiği gibi, *O insanlığın biricik olmazsa olmazı ve tek umududur.*

Kapsamlı Bir İş

Bir yazar Hristiyan hayatını şöyle özetler: “Mesih’in Müjdesi’nin geçerli bir deneyimi her şeyi kapsar. Mesih, iman edenlerin yaşam tarzlarına ve değerler sistemine yeniden yön verir.”¹¹ Tamam ama bu nasıl başlar ve nasıl tamamlanır?

İngiliz piskopos ve yazar J.C. Ryle (1816-1900), Hristiyan hayatının başlangıcı şöyle özetliyor:

*Tanrısal çağrı olmazsa hiç kimse kurtulamaz. Hepimiz günaha o kadar batmış, o kadar da dünyaya evlenmişiz ki O, lütfuyla önce bizi çağırmasa, Tanrı’ya asla dönüp kurtuluşu aramayız.*¹²

Bu “ilk adım”ın sonrasında ne olur? Petrus’un şu sözlerini unutmayalım: “Kendi yüceliği ve erdemiyi bizi çağıranın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda *yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi*” (2Pe. 1:3, vurgu eklenmiştir). Verilen sadece bir başlangıç veya bir temel değil, iman hayatı için gereken her şey bize verdi. Pratik olarak bu nasıl olur? Hristiyan antropolog David Burnett, bir kitabında “Rab’be dönüş” konusunda şu değerli gözlemleri sıralar:

- Farklı farklı insanlar, çağlar ve kültürler olmasına karşın, Tanrı, insanların buldukları yerden başlar.
- “Rab’be dönüş”, Tanrı’ya yönelik bilinçli bir bağlılık (sadakat) değişimine işaret eder.
- Kutsal Kitap’a uygun bir Rab’be dönüşle gerçekleşen paradigma kaymasıyla (burada değerlerin radikal biçimde yön ve düzey değiştirmesinden söz edilmektedir) birlikte, Rab’le bir ilişki doğar.
- İman eden kişi, Rab’bin lütfunda ve O’nu tanımakta ilerledikçe bu paradigma kayması bir süreç haline gelir.
- Tanrı’nın Ruhu kişinin hayatında salt akla yönelik olarak etkin değildir; bu dönüşüm kişiye her yönden dokunur, her yönden etkiler.
- “Rab’be dönüş” süreci, ancak topluluk içinde gerçekleştirilir; imanlı, yeni bir ailenin bir parçasıdır ve aynı Göksel Baba’ya sahip olan bu aile, kurtulmuş insanların topluluğudur. Tanrı’nın yüce kurtuluş tasarısı gerçekleşirken birbirimize ihtiyacımız var.¹³

Aynı bağlamda Ryle’in başka bir perspektifi de yararlı:

*“Tanrı’dan doğmak”, kalp sanki yeniden var oluyormuş gibi eksiksiz bir içsel değişim maruz kalmaktır. İnsan ruhuna, cennetten gelen bir tohumun, yeni bir ilkenin, İlahi bir doğanın, yeni bir iradenin eklenmesidir. Bunun bedensel bir dönüşüm olmadığı kesin olmakla birlikte, yüreğin tümüyle dönüşümü olduğu da bir o kadar kesindir. Aklımıza yeni yetiler eklemeyiz; eski aklımıza tamamen yepyeni bir eğilim verir. “Tanrı’dan doğan”ın zevk ve görüşleri, günah, dünya, İncil, Tanrı ve Mesih hakkındaki görüşleri o kadar yenidir ki, tüm niyet ve amaçlar açısından, Pavlus’un “yeni yaratık” olarak adlandırdığı şeydir.*¹⁴

Daha önce gördüğümüz gibi, içinde bulunduğumuz kültürün bize sunduğu bazı değerler ve düşünceler yanlış, kendi duygularımız da yanıltıcı olabilir. Peki, zor anlarda O’nun karakteri ve vaatlerine mi sığınacağız, yoksa kendi kararlarımıza mı? Bu sürecin çok soyut olmasına gerek yoktur, hatta çok pratik olması mümkündür. Nasıl mı? Bir benzetmeyle konuyu açmaya çalışayım.

Belki biliyorsunuzdur, uzmanlar tarafından “Stockholm sendromu” adlı paradoksal ama gerçek bir ruh hali tanımlanmaktadır. Osman İkiz’in yaptığı bir röportajda bu beklenmedik ve anormal durum şöyle nitelendiriliyor:

*Rehinelerin, kendilerini rehin alanların duygularını anlama noktasına gelmelerine Stockholm sendromu deniyor. Rehine, kendisini rehin alan kişiyle geçirdiği süre içinde onunla konuşarak öyle bir hale geliyor ki, sonunda ona yardımcı olmaya başlıyor.*¹⁵

Böyle bir durum tıpkı Mesih imanlısının Rab'be güvenme (iman etme) noktasından itibaren yaşanan olaylara benzemektedir. Şeytan rehin alan, rehine ise Rab'be güvenmek üzere kendini adayandır. Daha önce gördüğümüz gibi Şeytan, Mesih'teki huzurumuzu kaçırmaya çalışan düşmandır. Ve o, ne olursa olsun, Rab'be ait olan görkemi ve yüceliği çalmayı çabalamaktadır. Yeni yaratık olan Mesih imanlısı bunları nasıl görmez ve niçin bu yalancının üçkağıdına gelir?¹⁶

İşte rehinelik bazen öyle. Rehine, rehin alanı bir koruyucu veya iyi bir patron (ya da bakıcı) olarak görmeye başlayabilir. Tuhaf mı? Tuhaf mı tuhaf! Kendisine ışık meleği süsü veren bu düşman gerçekten kurnaz ve ona alıştığımız için onu hoş görürüz. Ama artık Mesih'e ait olduğumuz için bu görme engelliliğinin değişmesi, hatta dönüşmesi lazım. Biz kör değiliz, miyop bile değiliz. Yani rehine değiliz. İçimizde olan, Mesih İsa, muzafferdir. Zaferinin içinde yaşamak bize düşen paydır.¹⁷

Önceki bölümde yeni kimliğimize yoğunlaşmamızın nedeni bu. Artık net ve doğru görebilecek durumdayız, hâlâ görmüyor olsak bile. Bu durumda imanın öneminden de söz etmiştik. Tanrı'nın elindeyiz ve Mesih içimizdedir. O'nun için tabii ki imkânsız diye bir şey yoktur. Kurtuluşumuzun asıl manası bunlardan ibarettir. Başka bir deyişle, Tanrı'nın Kendisi Müjde'dir. Tanrı – Baba, Oğul ve Kutsal Ruh arasındaki – yani Kendisi'nde olan mükemmel birlik, iletişim, işbirliği ve sevgiye bizi dahil etmek istemişti ve Mesih'in aracılığıyla etti. O'na hamtlar olsun!

Bizde başladığı işe devam edip onu bitirecektir.¹⁸ Başladığı işin temelinde sevgi ve lütuf var; dolayısıyla aklanmamız, kutsallaşmamız ve sonunda yücelmemiz O'nun sevgisine ve lütfuna dayanmaktadır, kendi çabalarımıza değil. O'nun işinde kusur ve gecikme olmaz, defolu eseri yoktur. Bir atasözümüz şöyle der: Misk yerini belli eder. Yani, değerli kişi nerede olursa olsun varlığını gösterir. Ve Mesih, bizde olan kendi varlığını gösteriyor, gösterecek de. Böylece kendi karakterinin eşsizliğini, kendi kurtuluş tasarısının mükemmelliğini ilan edip kanıtlamaktadır. Şeytan ve yandaşı sayılan her yaratık bunu görecektir ve eninde sonunda ister istemez kabul edecektir.¹⁹ Evet, yine bir atasözümüzde dendiği gibi, "Gem almayan atın ölümü yakındır". Başkaldıranların hepsi mahva dört nala gidiyor...

"İnsanlık dramına tek bir varlık yön vermekte ve onu anlamaktadır: Yüce Tanrı. Dünyayı nereye götürdüğünü O bilmektedir. Tanrı'nın düşüncesini anlamak için, Tanrı olmak gerekirdi."²⁰ Peki, iyiliği mükemmel olan Egemen'e boyun eğip O'na yapışacak mıyız? Şükürler olsun Kutsal Kitap'ta Tanrımız kendini ve tasarılarını vahyetmekte olduğundan dolayı korkacak bir şey kalmadı. O'na güvenerek, lütfunu benimseyerek, yani içimizdeki Olan'ın gücüyle yaşayarak, Tanrı'yı, kendimizi, başkalarını ve dünyayı gerçekte olduğu gibi görebiliriz. Ve tümüyle öyle görebildiğimizde, dönüşümümüz tamamlanmış olacaktır.²¹

...son günde gerçeklikten başka bir şeyin hesaba katılmayacağını unutmayalım.²²

Sonnotlar:

- ¹ Brian J. Walsh ve J. Richard Middleton, *Transforming Vision: Shaping a Christian World View* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1984), s. 32.
- ² Brian Edgar, *Üçlü Birlik: Tanrı'da Yaşam* (İstanbul: Haberci, 2010), s. 312. (Not: Orjinalinde bu son tabir aslında dikkat ettikleri değil, 'seyrettikleri'dir. - SKM)
- ³ G.K. Chesterton, *Heretics* (Garden City, New York: Dodd Mead & Company/Garden City Publishing, 1905), s. 15-16.
- ⁴ John M. Yeats ve John Blase, *Worldviews* (Colorado Springs, Colorado: NavPress, 2006), s. 24-25.
- ⁵ "Henri-Frédéric Amiel", *Wikipedia*, < http://en.wikipedia.org/wiki/Henri-Frédéric_Amiel > (1 Ağustos 2011 tarihinde erişilmiştir).
- ⁶ Gayet tabii, "güzel" derken güzellik için standardın (ölçünün) Tanrı'nın kendi karakteri olduğu bilincindeyiz.
- ⁷ Paul G. Hiebert, *Transforming Worldviews: An Anthropological Understanding of How People Change* (Grand Rapids, Michigan: Baker Academic, 2008), s. 319

- ⁸ Müslüman din uzmanları bile Mesih-merkezliliğin Hristiyanlığın esas alınan bir öğretisi olduğu farkındalar. Örneğin Şinasi Gündüz, “İslam Dışı Dinsel Geleneklerde – Kurban ve Hac”, *Kur’aniHayat*, < <http://www.kuranihayat.com/content/islam-dışı-dinsel-geleneklerde-kurban-ve-hac-şinasi-gündüz> > (31 Temmuz 2011 tarihinde erişilmiştir.)
- ⁹ Bu listeyi hazırlarken, Marmion L. Lowe’nun *Christ in All the Scriptures* (Scottsdale, Pennsylvania: Herald Press, 1954) adlı eseri başlıca kaynak kitabım oldu.
- ¹⁰ John Piper, *Think: The Life of the Mind and the Love of God* (Wheaton, Illinois: Crossway, 2010), s. 90.
- ¹¹ John M. Hitchen, “Evangelism and Mission – What is the Gospel?”, *Scottish Bulletin of Evangelical Theology* 19/1 (2001), s. 29.
- ¹² J.C. Ryle, *The Gospel of Mark*, 2:12-33, < <http://www.gracegems.org/Ryle/marko2.htm> > (29 Temmuz 2011 tarihinde erişilmiştir.)
- ¹³ *The Clash of Worlds* (Eastbourne, İngiltere: MARC, 1990), s. 224-225.
- ¹⁴ “Victory”, *The Upper Room*, (Carlisle, Pennsylvania: Banner of Truth, 1970), s. 137. Ayrıca Ryle aynı olayı şöyle açıklamakta: “Rabbimizin burada kurtuluş için gerekli olduğunu ilan ettiği değişim belirgin bir şekilde hafif ya da yüzeysel bir değişim değildir. Bu yalnızca bir tekrar şekillenme, düzelme ya da ahlaki değişiklik veya yaşamın dışsal değişimi değildir. Bu kalbin, iradenin ve karakterin değişimiyle meydana gelen bir değişimdir. Bu tekrar diriliştir. Yeni yaratılıştır. Bu ölümden yaşama geçiştir. Bu değişim ölü kalplerimize yukarıdan yeni bir ilkenin konulmasıdır. Bu, yeni bir yaratığın yeni bir doğa, yeni yaşam alışkanlıkları, yeni zevkler, yeni arzular, yeni istekler, yeni muhakemeler, yeni görüşler, yeni umutlar ve yeni korkularla varoluşa çağrılmasıdır. Rabbimiz ‘yeni bir doğuma’ gereksinim duyduğumuzu ilan ettiğinde, hiçbir eksiği olmaksızın bütün bunlar ima edilmekteydi.” *Expository Thoughts on the Gospels: John*, cilt 1, (Carlisle, Pennsylvania: Banner of Truth, 1987), s. 122.
- ¹⁵ Osman İkiz, “Stokholm sendromu”, *NTVMSNBC*, < <http://arsiv.ntvmsnbc.com/news/230350.asp> > (29 Temmuz 2011 tarihinde erişilmiştir.)
- ¹⁶ Ayrıca Yak. 4:4-6’da yazıldığı gibi, “*Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı’ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı’ya düşman eder. Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: “Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler.”* Yine de bize daha çok lütfeder...” (vurgu eklenmiştir). Tabii ki Yakup “dünya”dan söz ederken, daha önce tanımladığımız Şeytan’ın elinde alet olan “dünya sistemi”nden söz etmektedir.
- ¹⁷ Bu konuda tavsiye ettiğimiz kaynak Chuck Faroe’nun “Vahiy’den... Tartışmasızca: Beklenen Mesih’in Beklenmedik Zaferi” başlıklı makalesi (*e-manet*, Sayı 19/Ocak-Mart 2010, s. 10-13).
- ¹⁸ Örneğin, Pavlus’un Filipi’deki imanlılara yazdığını gözümüzün önünde hep bulundurup aklımızda tutalım: “Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı’nın bunu Mesih İsa’nın gününe dek bitireceğine güvenim var.” Pavlus’un güveni neye dayanıyordu? Tanrı’nın eşsiz karakterine ve ve mükemmel tasarısına! Tanrı neye başlarsa başlasın kesinlikle bitirecektir. O hata yapmaz.
- ¹⁹ Flp. 2:9-11’de yazıldığı gibi, “Bunun için de Tanrı O’nu pek çok yükseltti ve O’na her adın üstünde olan adı başıladı. Öyle ki, İsa’nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı’nın yüceltilmesi için İsa Mesih’in Rab olduğunu açıkça söylesin.” Bir gün bu tam anlamıyla gerçekleşecektir! Hatta “O güne çeyrek var” diyebiliriz. Bu konuda teolog Wayne Grudem, sistematik Hristiyan tanrıbilimi kitabında, şu üç gerçeği sıralıyor: Mesih ansızın, kişisel, bedensel ve gözle görülür bir şekilde dönecektir; Mesih’in dönüşünü özlemle beklemeliyiz; Mesih’in ne zaman döneceğini bilmiyoruz (Wayne Grudem, *Hristiyan İlahiyatı: Hristiyan İnançının Temel Öğretileri* [İstanbul: Yeni Yaşam Yayınları, 2005] s. 456-457). Dolayısıyla İncil’in birçok yerinde belli edildiği gibi, uyanık kalarak, her an hazır olmalıyız.
- ²⁰ Xaxier Nuss, *Yaşam Sorununa Hristiyanlığın Getirdiği Çözüm* (Ankara: Kent Matbaacılık, 1985), s. 84.
- ²¹ 1Yu. 3:2’de yazıldığı gibi, “Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı’nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, *Mesih görüldüğü zaman O’na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O’nu olduğu gibi göreceğiz.*” (vurgu eklenmiştir)
- ²² J.C. Ryle, *Tanrı’yla Yürüyüş* (İstanbul: Haberci, 2009), s. 32. Üstelik şunu da unutmayalım: “*Herkesin yaptığı iş belli olacak, yargı günü ortaya çıkacak. Herkesin işi ateşle açığa vurulacak. Ateş her işin niteliğini sınayacak.*” (1Ko. 3:13)

Kutsal Kitap'ın Ne Anlamı Taşıdığı Konusunda Kim Karar Verir?

Ken Wiest

Çiğdem Özbek

Askerlik yapan genç bir erkek bir gün kız arkadaşına bir mektup gönderir. Kız mektubu alır almaz dikkatlice okumaya başlar. Kızın mektubu okurkenki beklentisi nedir? Yazarın, yani erkek arkadaşının hissettiklerini, düşündüklerini görmek ister elbette. Erkek arkadaşının duygularını ve düşüncelerini öğrenmesi nasıl mümkün olur? Mektupta yazılanları okuyarak, değil mi? Peki, erkek arkadaşının beklentisi nedir? Kız arkadaşının mektubu okuduğunda söylemek istediğini anlamasını ister. Söylediklerini yanlış anlamasını veya beklediği sözleri yazmadığını görmesini istemez. Her yazar makalesinde, kitabında, mektubunda söylemek istediklerinin doğru anlaşılmasını ister.

Kutsal Kitap bu konuda istisna değildir.

Kutsal Kitap'ın anlamını okuyucu değil, yazar belirtir. Bu ilke “yazarın niyeti” olarak adlandırılır. Şu basit soru yazarın niyetini açığa çıkarmak için yararlıdır: “Yazar, belirli yere ve zamana ait bu kişilere, bu bağlamda yazdığı sözlerle ne anlatmak istemektedir?”

Sözcükler ve Bağlam

Kutsal Kitap'ın yazarları kendi fikirlerini iletmek için sözcükler kullanır. Bu sözcükler bir bağlam içindedir; başka sözcükler, cümleler ve paragraflar sözcükleri çevreler. Bunlar Kutsal Kitap'ın bölümlerini oluşturur. Aslında daha kapsamlı ve geniş bağlamlar da var: Ayetin yer aldığı kitapçığın kendisi, daha da geniş Eski ve/veya Yeni Antlaşma, en geniş Kutsal Kitap'ın tümü. Sözcükleri anlamak için bütün bu bağlamlar son derece önemli. Unutmamamız gereken bir ilke şudur: Sözcüklerin asıl, basit, tek anlamı yoktur her yerde. **Bağlam** her sözcüğün anlamını belirtir.

Yunus'ta bu konuda güzel bir örnek var. Yunus 1:2'de “kötülükleri” diye okuduğumuzda, aklımıza Ninovalıların günahlarından söz edildiği gelir, çünkü Tanrı Ninova'yı günahları yüzünden yargılamak için Yunus'u görevlendirdi. Oysa Yunus 3:10'u okuyunca bu yorum altüst olur. O ayette Tanrı'nın “*yapacağımı söylediği kötülükten vazgeçtiğini*” yazar. Hangi kötülükten söz ediliyor burada? Yunus 1:2'deki. Her iki ayette geçen sözcüğün İbranicesini “felaket” diye çevirmek belki daha iyi bir seçenektir. Bu iki ayeti bu çeviriyle okursak, Yunus'un görevini farklı bir şekilde değerlendiririz. Yunus'un görevi, Tanrı'nın yerine getirmek üzere olduğu yargısı hakkında Ninovalıları uyarmaktı; Tanrı Ninova'ya merhamet gösteriyordu. Bu değerlendirme, Yunus'un 1. bölümdeki kaçışını ve 4:1-2'deki yakınmalarını daha iyi açıklar.

Yazarın niyet ettiği anlam sadece sözcüklere bağlı değil; aslında anlam paragraflara, bölümlere, hatta kitapçığın kendisine gibi daha büyük birimlere bağlı.¹ Yine de en çok paragraflardır anlam hakkında fikir veren. Yazar bir argümanı yürütmek, bir öyküyü oluşturmak veya bir okuyucuyu ikna etmek için paragrafları belli bir yapıda düzenler. Geisler'e göre, bir kitabın anlamını kavramanın anahtarı kitabın paragraflarının düzeninde saklıdır.²

Anlam

Yazarın niyetine göre bir paragrafı yorumlarsak, bir paragrafın “tek bir anlamı” olduğundan söz edebiliriz. Anlam iki bakımdan incelenebilir. Bir metin bir olay, fikir veya insandan bahseder. Buna bağlı olarak da söz konusu olay, fikir veya insan hakkında bilgi verir. Bu iki kavram anlamı oluşturur. Örneğin, Pavlus 1. Selanıklılar 4:13-18’de kilisenin göğe alınmasından söz eder. Olay veya konu bu. Konu hakkında söylediği şudur: Hiçbir Hristiyan bu olayı kaçırmayacaktır. Her iki kavram anlamı verir. Pavlus her iki kavramı da vermeyi niyet ettiğine göre, paragrafı anlamak için ikisini de ele almak gerekir.

Tarihsel Bağlam

Yazar ile okuyucu arasında iletişim kurulabilmesi için ikisi arasında “ortak anlam” denen olgunun olması gerek. Eğer yazar okuyucunun durumunu bilmezse, okuyucunun yazdıklarını anlayıp anlamayacağı konusunda şüphe varsa, yazar iletişim kurma konusunda zorluk çeker. Okuyucu yazarın yazdıklarını anlayabilmek için olağan mantık kurallarını kullanmalı, bağlamı okuyabilmelidir. Bunun yanı sıra, yazarla birlikte paylaştığı tarihsel ve kültürel bağlamı bilmelidir. Pavlus Filipililere yazarken vatandaşlıkla ilgili sözcükler kullandı (1:27; 3:20), çünkü Filipililerin Roma’dan uzak yaşadıkları halde Roma vatandaşı olduklarından kıvanç duyduklarını biliyordu. Pavlus bu sözler aracılığıyla güzel bir fikir iletti onlara. İmanlıların dünyadaki değil, gerçek, göksel vatandaşlığını vurgulayarak, bu dünyada “göksel vatandaş” olarak yaşamak gerektiğini söyledi. Filipililerin kıvanç duyduğu bir konuda, yeni düşünen (Rom. 12:1,2) imanlılar olarak bu değişikliği hayatlarına geçirmesi gerek. Ancak Pavlus bu tarihsel ve kültürel bağlamı bilmeseydi, bu kadar çarpıcı bir şey yazamazdı.

Ne tür olursa olsun, tüm metinler sadece yazarın niyet ettiği anlamı taşır. Bu yüzden okuyucu kim olursa olsun, nerede ve ne zaman yaşadığına yaşasın, farklı bir anlam çıkaramaz. Çünkü sözcükler ve aralarındaki ilişki (bağlam!) değişmezdir. Bu durumda Kutsal Kitap’ta yazılanlar hep eskide mi kalacak? Sözler bizim için aynı önemi taşıyor mu? Buna birazdan bakacağız.

Yazın Türleri

Bunların yanı sıra bir bağlam daha var: yazarın seçtiği yazın türü. Her bir yazın türü kendi iletişim ilkelerine ve yapılarına sahiptir. Örneğin, şiir ve benzetme, mektup ve tarihsel anlatıdan farklıdır. Şiir duyguların derinliğini, Tanrı’nın halkının yaşadıklarını iyi bir şekilde yansıtır. Okuyucuyu, bu yaşananları ve duyguların yoğunluğunu derinden düşünerek Tanrı’ya ibadet etmeye teşvik eder. Yazar herhangi bir türü seçebilir ama bir sorumluluğu vardır. Okuyucunun beklentisi şudur: Yazarın, seçtiği yazın türüyle yazdıklarını anlayabilmek. Eğer yazar yazın türünü farklı bir şekilde kullanmak isterse, metinde bu konuda bir ipucu vermesi gerekir, yoksa yanlış anlaşılması işten bile değildir.

Sonuç

Yazarın niyetini anlamak, metni doğru yorumlamak için hayati derecede önemlidir. İyi okuyucu sözcükleri, yapıları anlamak için sorular sorar, tarihsel ve kültürel bağlamını anlamak için araştırma yapar. Bağlamı ve yazarın bir sözcüğü başka yazılarında nasıl kullandığını inceleyerek yorumcu yazarın seçtiği sözcükler ve gramer ile ne demek istediğini anlamaya çalışır. Aynı şekilde yazarın ve okuyucunun bilgisi dahilindeki varsayımların, özellikle dönem ve kültürle ilgili varsayımların öğrenilmesi gerekir. Bu varsayımlar, bir bağlamın veya sözcüğün anlaşılmasına renk katar, derinlik yaratır.

Yazarın niyeti yorumlama konusunda neden bu kadar önemlidir? Eğer okuyucu yazarın niyet ettiği anlam değil, farklı bir anlam, onun istediği anlamı ararsa, yorum konusunda yetkili olan yazar değil, okuyucu olur. Yani yetki metinde kalmıyor, seçme ve yorumlama yetki okuyucunun kafasındadır. Ayrıca metindeki anlam çarpıtılır çünkü farklı okuyucular farklı anlam bulabilir metinde. Anlamak için metinden nesnel sebepler arayıp bulmak da boş bir uğraş çünkü en önemli şey metin değil, okuyucudur. Okuyucu yazarın niyet ettiği

anlamı reddederse, ister istemez bütün yorumlar eşittir ve hepsi tahmincidir. Okuyucu bir görüş okyanusta boğuluyor, bundan kurtulmak için de ölçüt de yoktur.

Yazarın Niyetini Reddedenler

Bazıları için bu kavram bir sorundur. Örneğin bazı kişiler için herhangi bir metnin tek ve nesnel bir yorumu varsa, okuyucuya bir anlayışını zorla kabul ettirmesi söz konusudur. Bu postmodern yaklaşım okuyuculara bir metni serbestçe yorumlama yetkisi veriyor. İlginç taraf şu, bu kişilerin yazdıkları, ancak kendi niyetleri doğrultusunda yorumlanabilir! Yani okuyucuya kendi yazdığı metinleri serbestçe yorumlama hakkı vermez. Ama burada bir ikilik vardır. Konu Kutsal Kitap'ı yorumlama olduğunda yazarın niyetini bir ölçüt olarak reddederler, konu kendi yazdıkları olduğunda onların niyetinin hakim olması gerekir. Postmodern yaklaşımda ikiyüzlülük vardır. Kutsal Kitap'ı yorumlama tanrıbilimsel, ahlaki ve karaktere bağlı bir görevdir.³

Anlam ve Önem

Yorumlama konusunda bazen anlam ve önem karıştırılır. Anlam, yazarın iletmek istediği ve okuyucunun metindeki ipuçları aracılığıyla kavradığı konudur. Öte yandan önem, okuyucunun hayatına ilişkindir, yani günlük hayatında uygulaması, hayata geçirmesidir. Metnin tek anlamı varken önemi çok olabilir. Yine de uygulamalar gelişigüzel değil, bir metnin anlamına bağlı olmalıdır. Bir metnin anlamı tekken ve farklı dönemlerde farklı yerlerde değişmezken, metnin önemi veya uygulaması farklı dönemlerde farklı yerlerde değişebilir, hatta değişmelidir. Çünkü okuyucuların tarihsel ve tanrıbilimsel duruşu değişir. En basit örnek Eski Antlaşma'dan Yeni Antlaşma'ya geçiştir. Mesih imanlıların teolojik duruşları İsrail halkınınkinden farklıdır. Metnin anlamı ve yetkisi (hem ilahi hem de insani yazara bağlı olan) öncelikli, metnin uygulanması ise ikincil ve yetkisi daha azdır. İnsanlar anlam konusunda biraz zorlayıcı olabilir (çünkü doğru yorumu bulmak için nesnel sebepler vardır, gramer, bağlam vs.) ama uygulama konusunda sadece örnekler sunabilir, bağlayıcı değildir. Anlam ve önem karıştırılırsa sonuçlar feci olur. Bu feci sonuçlardan biri şaşkınlıktır. “Bu ayet sizin için ne anlam taşıyor?” sorusunda bu karışıklık görülebilir. Bu soru, eğer uygulama hakkındaysa, uygun olabilir. Ancak ayetin anlamı hakkındaysa, yanlış bir sorudur. Doğru soru şudur: “Yazar bu ayette ne demek istedi?”

Bu konuda en zor nokta metinlerin çift yazarlığıdır. Hem ilahi hem de insan yazarın niyeti aynı olabilir mi? Yoksa Tanrı'nın niyeti farklı mı? Kaiser bu konunun önemli noktalarını iyice açıklamıştır.⁴ Hem ilahi hem de insan yazarın vermek istediği anlamın tümü, yani bahsedilen konu ve konuyla ilgili ifadeler, nihai olarak aynıdır. İnsan yazar yazdıklarının ayrıntılarını (mesela bir Eski Antlaşma peygamberliği ne zaman, nasıl, kim gerçekleştirecek) bilmeyebilir. Tanrı özyapısı gereği metnin bütün ayrıntılarını bilir. Aşamalı vahiy kavramına göre zaten önceki vahyin gelişmesine izin verilir. Ancak bu gelişme önceki ayetlerin artık daha derin, farklı veya değişik bir anlam taşıdığı anlamına gelmez. Eski Antlaşma Yeni Antlaşma'nın ışığında yorumlanırsa okuyucunun yaptığı artık yorum değil, teolojidir. Bu yanlış değil, ama basit bir yorumdan farklı olduğu kabul edilmelidir.

Yazarın niyetini önplanda tutan yorumlamanın, bir paragrafı yorumlamadaki etkisine bir bakalım. 1. Korintliler 11:2-16'da kadının başını örtme konusu etraflıca öğretiliyor. Metni irdelerken bu sorular sorulabilir: “Pavlus'un kullandığı sözcükler ne anlam taşıyor bu bağlamda?” “Konu saçların toplaması mı (bazı yorumculara göre Grekçe sözcüğünün anlamı bu), yoksa başa sarılacak bir kumaş parçası mı?” “Pavlus argümanını nasıl destekliyor? Nasıl örnekliyor? Hangi ayetler destekleyici (mesela “*çünkü*” ile başlayan ayetler), hangi ayetler örnekleme ayetler (Eski Antlaşma'dan alıntılı ayetler)? O dönemde ve Korint kentinde genel olarak başörtüsü hakkında ne biliyoruz? Pavlus okuyucunun bu bilgiye sahip olduğunu varsayıyor mu, yoksa bunu açıklıyor mu? Kadınların sadece dua ederken veya peygamberlik ederken başlarını örtmesi gerektiği, yorumu nasıl etkiler? Bu paragrafın tek anlamı vardır: Kadınlar dua ederken veya peygamberlik ederken başlarını örtmelidir (“*başlarını örtmeli*” ne anlam taşıyorsa taşıсын). Çağdaş kilise için bu paragrafın önemi farklı olabilir, ancak kimse 21. yüzyılda bu ayetin anlamının değiştiğini söyleyemez.

Yazarın niyetini anlamak yorumlamanın amacıdır. Başka bir amacı gözetmek, yorumlama konusunda intihar demektir.

Sonnotlar:

- ¹ Elliott E. Johnson, *Expository Hermeneutics: An Introduction* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 1990), s. 43-50.
- ² Norman Geisler, "The Relation of Purpose and Meaning in Interpreting Scripture", *Rightly Divided: Readings in Biblical Hermeneutics*, ed. Roy B. Zuck (Grand Rapids, Michigan: Kregel, 1996), s. 155, 156.
- ³ Kevin J. Vanhoozer, *Is There Meaning in this Text?* (Grand Rapids, Michigan: Zondervan, 2009), s. 81.
- ⁴ Walter C. Kaiser, *The Uses of the Old Testament in the New* (Chicago: Moody Press, 1985).

Rab, penaltıyı başarmama yardımcı ol!

Telif Hakları © Gospel Communications International, Inc - www.reverendfun.com

“Utanmamız gereken hiçbir gerçek yoktur; keza zararlı olabilecek hiçbir gerçek yoktur. Her gerçeğin çarpıtılabileceğini kabul ediyoruz, ama bu dahi (o gerçeğin) gizlenmesinden ehvenişer olacaktır. Öğreti ne olursa olsun, tanrısız kişiler bunun anlamını kendi arzularına göre saptırabilir. Eğer saptırılma olasılığı var diye bir öğretiyi vaaz etmeyi bırakırsak, hiçbir şey vaaz edemeyecek duruma geliriz. Çünkü her gerçek çarpıtılabilir ve sınırsız fesadın kökeni haline getirilebilir.”

Charles H. Spurgeon

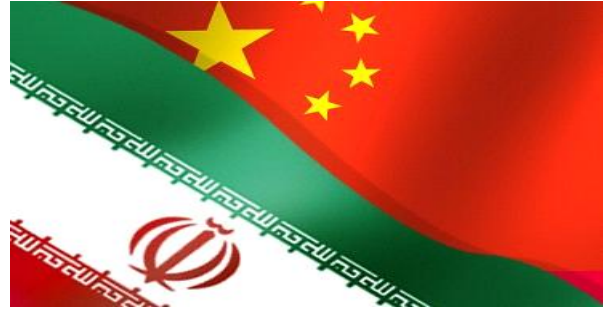
“The Security of Believers; or, Sheep Who Shall Never Perish” adlı vaazından
Tarih: 5 Eylül 1889 gecesi, Yer: Metropolitan Tabernacle, Newington, London, *Metropolitan Tabernacle Pulpit*, s. 685-686.

İran'daki Ev Kilisesi Hareketi Çin'dekiyle Nasıl Benzerlik Göstermektedir?

✍ Nahkati Jon

🗣 Çiğdem Özbek

Otuz yıl önce Hristiyan dünyası Çin'deki ev kilisesi hareketiyle tanıştı. Mesih'in bedeni, birçok engel olduğu halde kendini Çin'de birkaç kez katladı. Tanrı, Çin'de yaptıklarını şimdi de İran'da mı yapıyor? Bu iki ev kilisesi hareketi arasındaki benzerlikler nelerdir? Çin'deki ev kilisesi hareketini başlatan Tanrı'nın eli, İran'da da benzer bir yol izliyor. Bu iki durumu karşılaştırmak bize Tanrı'nın baskı altındaki bir toplumu birçoklarını kendisine çağırarak için nasıl kullanabileceğini gösterecektir.

Günümüzde neler oluyor?

Hükümetin gözlerinden uzak, korunmuş olan İran'daki bazı evlerde binlerce aile Hristiyan uydu programlarında Tanrı'nın sözünü dinleyerek Tanrı'dan huzur buluyorlar. İnanmak güç de olsa otuz yıl içinde, kilisenin nüfusu birkaç yüz kişiden bir milyonu aşkın kişiye yükseldi. 1979'da, ülkede İslami politik ve sosyal değerleri benimsetmek üzere İran İslam Cumhuriyeti kuruldu. O dönemde İran kilisesi¹ sadece beş yüz imanlıdan oluşuyordu. Yirmi yıl sonra, büyüme hızı yılda bin kişi olduğundan, yirmi bin imanlı oldular. Sekiz yıl sonra ikiye katlanarak kırk bin oldu. Son üç yıl içerisinde ise bu rakam patlayarak bir milyon imanlıdan fazlasına ulaştı.² Eğer durum buysa, günümüzde nüfusu %1'den az Hristiyan nüfustan % 1,5'e ulaşan ilk Müslüman ülke İran oldu.

Her yıl, altı milyon Müslüman Hristiyanlığa dönüyor.

— Sheikh Ahmad Al-Qataani

Durumdan endişe duyan bir şeyh El Cezire'de insanları şöyle uyardı: “Her saat altı yüz altmış yedi Müslüman Hristiyanlığa geçiyor. Her gün on altı bin Müslüman Hristiyanlığa geçiyor. Her yıl altı milyon Müslüman Hristiyanlığa geçiyor.” Şaşkına dönen muhabir din adamını durdurdu ve “Bir dakika! Şunu bir netleştirelim... Yani altı milyon Müslümanımız Hristiyanlığa mı geçti?” dedi. El Qataani iddiasını yineledi, “Her yıl” diyerek onayladı.” (2001 Aralık ayında önde gelen Suudi din adamı Şeyh Ahmet el Qataani El Cezire'ye bir röportaj vermişti.)³ Binlerce kişinin İslam'dan Hristiyanlığa geçmesi İran ve Orta Doğu'daki dini liderler için endişe nedeni oldu .

Tarihsel Bağlar

Changan'da (şimdiki Şian) bulunan 8. yüzyıla ait bir taş bize Asurlu ve İranlı misyonerlerin İpek Yolu'ndan Çin'e geldiğini bildirmektedir. Hristiyanlık Çin'e böyle tanıtılmıştı. Bu taşın üzerinde Farsça isimler yer alıyordu; sonraları Çin'de, orta dönem İran dili olan Sogdianca yazılı bazı Hristiyan metinleri keşfedildi. Bu tarihsel kökler, Çin'deki "Yeruşalim'e Dönüş" ev kiliseleri hareketi içinde yeniden kabul edildi. Müjde'nin onlara geldiği yolu izleyerek harekete geçmeyi hedeflediler. İran'daki bu hareketin, Yeruşalim'e geri dönme arzusu taşıyan bu imanlıların dualarıyla alevlenip alevlenmediğini ancak Rab biliyor.

1. Benzerlik: Sosyal Tedirginlik

Mao Zedung'un "Kültürel Devrim" adı altında topluma dayattığı sosyal değişimler, ne kadar gülünçtür ki bir kültürel boşluk yarattı. Benzer şekilde İran İslam Cumhuriyeti de kendi kültürel devrimini yapmak istedi. Kurucusu olan Ayetullah Humeyni tarafından yapılan ilk devrim sonrası, konuşmasında belirttiği gibi, dünyada adaletsizlik devam ettiği sürece Nevruz kutlanmamalıydı.

İranlıların hepsi Yeni Yıl'ın (Nevruz) 21 Mart'ta kutlanmasının antik dönem İran geleneği olduğunu biliyordu. Her yıl baharda iki hafta bu kutlamaya ayrılırdı. O zamandan beri İran İslam Devrimi'nin genel tutumu önce İslam, sonra İran geleneği olageldi. Buradaki kültürel mücadele, komünist ideallerinin Çin kimliğinden üstün sayılması gibi, Şii İslam'ın İran kimliğinden üstün tutulması olarak görünmektedir.

İran'ın eski şahının bütün Müslüman din adamlarının toplum içindeki rolünü reddetmesine tepki olarak İran İslam Devrimi de her türlü laik rolü reddetti. Amaçları bütün topluma Şii İslam'ın dinsel ve kültürel değerlerini dayatmaktı. Bu ağır hasara neden olan baskı, İranlıların özgürlük ve huzuru bu çevre dışında aramasına neden oldu. Eski Antlaşma, onlar için baskıdan kurtulup özgür olma öyküsüdür, Yeni Antlaşma'nın ise aynı teması var: baskı görerek acı çeken bir Kurtarıcı'nın yükleri ağır olanlara (Mat. 11:27-28) özgürlük, huzur ve kurtuluş getirmesi. Birçok İranlı bu kavramlarla huzur buldu.

İki durumda da 30 yıllık uzun bir bastırma süreci vardır. Bütün bir kuşak bu kültürel devrimci vakum içinde yaşadı. İlginç olan şudur: 30 yıl sonra büyük bir ruhsal hareket meydana gelir. 1979 yılı Çin için kilisenin büyüdüğü kilit bir yıldır. İlerideki yıllarda tarihçilerin de belirteceği gibi, 2009 yılı da İran için aynı önemi taşımaktadır. 2009 yılında Mahmut Ahmedinejat'ın seçilmesine yönelik protestolar düzenlenmişti. O tarihten bu yana Hristiyan uydu televizyonu ve Hristiyan web sayfaları aracılığıyla meraklıların sayısı kaydediliyor ve insanlar Hristiyan olmaya karar veriyorlar. İslami rejimi bir çeşit protesto olarak, insanlar Hristiyan web sayfalarında dinlerini değiştirdiklerini ilan etmeye başladılar; artık İslami hükümete ait olmak istemiyorlardı.

2. Benzerlik: Yabancıların sınır dışı edilmesi, yerli Hristiyan önderlerin şehit düşmesi

1949 yılında Çin'de ve 1979'da İran'da birçok yabancı, özellikle de misyonerler, bu iki ülkeden sınır dışı edildiler. Bu ülkelerde kurulmuş olan hükümetler Hristiyanlara karşı baskıcıydı ve kısa süre içinde birçok önder ya hapse atıldı ya da şehit oldu.

Bu önderlerin şehitliği ve cesaretleri halka hükümetten gelen baskıya direnmek için umut verdi. Haik Hovsepian Mehr 1994 yılında şehit olmadan önce açık bir şekilde İslami rejimin baskıcı emirlerine karşı geldi. Kendisinin de, kendisine bağlı hizmetkârların da "bu adaletsiz ve insanlık dışı taleplere boyun eğip itaat etmeyeceklerini" ve "kiliselerinin gelmek isteyen herkese açık olduğunu" cüretkârca açıkladı.⁴ Onların kanları kilisenin tohumları olmuştu.

Şehitlerin kanı kilisenin tohumudur.
—Tertullianus

Hristiyanların zulüm görmesi, baskıcı politik gücün daimi bir parçası olmuştur. 2010

İran'la İlgili İstatistikler

- Nüfusun % 60'ı 30 yaşın altında.
- 550,000 blog yazarı - dünyada ikinci (Fox haber 17.06.09)
- İşsizlik oranı % 14.6 (2011)

yılında İran’da çoğunlukla bir avuç Hristiyan’ı, bir keresinde de yüze yakın kişiyi içeren elliden fazla alıkoyma ya da tutuklama olayı resmen kaydedildi. Bunların birçoğu hâlâ gözetim altında, imanlarını sınırlı uygulayabilmekte ya da temyizlerini beklemektedirler. Bu sayıya resmi olmayan olaylar eklenmemiştir. Sürmekte olan son dalga zulüm ise birçoklarını kendilerinin ya da ailelerinin güvenliği nedeniyle ülkeden ayrılmaya itmiştir.

3. Benzerlik: Yerel hareket – Hristiyanlık, seçilen din oluyor

Yabancılar ülkeden atıldıkları zaman geride yerel kilisenin doldurması gereken bir boşluk bıraktı. Her durumda, kilisenin büyümesi yavaş ama sürekli oldu. Kilise ülkede büyürken, dışarıdaki Tanrı yolunda yürüyen İranlılar uzaktan etkide bulunmaya başladılar. Eski Anlaşma’da Daniel’in de başka topraklara göç etmiş olmasına rağmen başkalarına etkide bulunduğunu görüyoruz; tanınan bir yıldızbilimci olarak oynadığı rol, gelecek kuşakları, yıldızbilimcilerin İsa’nın doğumundaki ziyaretlerinde olduğu gibi etkilemiştir. Aynı şekilde batıdaki Çinli ve İranlı ya da Hong Kong ve Türkiye gibi daha yakın yerlerdeki güçlü imanlılar, Müjde’nin gelmesinde köprü haline geldiler. Ülke içindeki ruhsal açlığa büyük etki eden bu imanlılar, yalnızca buldukları yer açısından yabancı ama bireysel olarak yereldiler.

Enformasyon Bakanı Hüccetülislam Haydar Moslehi, bu gerçeği şu sözlerle onayladı:

Bugün, yakın zamanda Hristiyan olan birçok insan, bir zamanlar inançlı ve Peygamber’in soyu olan Şiilerdi. Düşmanlar onları zekice hesaplanmış bir şekilde Türkiye’ye çektiler ve onları Hristiyan olarak vaftiz ettiler.”

Batıdaki büyük toplulukların, ülkeye sokmak üzere ruhsal materyaller üretmekte, uydu ya da internetten izlenen programları geliştirmekte son derece aktif olmaları sayesinde, ülke içinde ya da dışında yerel hareketler meydana gelmeye başladı. Bu imanlılar, aileleri ziyaret edip Müjde’yi açıklamaktan korkmadılar.

Ülke yeni yerli Hristiyanların baskıya karşı duruşunu ve acı çekenlere nasıl bir rahatlama sağladıklarını gördükçe, ruhsal açlığın çeşmesi de açılıyor. Birçokları bu yeni ve tazeleyen yaşam suyundan içtikçe, seçim İsa’yı izlemekten yana oluyor ve dayatılan politik miras reddediliyor.

İran’daki ev kiliselerinin büyümesi her ne kadar İran İslam Cumhuriyeti tarafından tanınsa da, tam olarak belgelenmiş değil. Yüzlerce, binlerce kişi var ama gizlideler. İranlılar tarafından İran kültüründe ve Farsça etkinlik

gösteriyorlar. “Bu büyüme o kadar hızlı geliştirdi ki, yeraltı kilisesi yetişmekte zorlanıyor... Nereye müjdelemeye gitseniz, insanlar ya Müjde’yi kabul etmeye hazırlar ya da uydu yayınları aracılığıyla zaten imanlılar.”⁵

4. Benzerlik: Tanrı’nın Sözüne erişebilme

Kilisenin büyümesi, Tanrı’nın sözünün çoğaltılmasıyla birlikte olur. Ev kiliselerinin büyümesi gerçekleştiğinde, Tanrı’nın sözüne erişilebilirlik, Kutsal Ruh’un elinde çok güçlü bir araç haline gelmiş gibi görünüyor. Tabii ki ülkedekilerin Kutsal Kitap sahibi olması yasaktır, sahip oldukları tespit edildiği takdirde zulüm görürler. Kutsal Kitap parçalarının elle yazılmış, gizlice basılıp çoğaltılmış ve içeri sokulmuş olmasına rağmen, halkın Tanrı’nın sözüne bir şekilde sahip olması, kilisenin büyümesiyle koşut gider. İran’daki bu süreç dijital medya aracılığıyla hızla gelişmişti.

Yerel “Amity Printing Company” tarafından basılan Kutsal Kitap’ın “Chinese Union” versiyonu bu ülkedeki Kutsal Kitapların ana kaynağıydı. Oysa İran’da Elam’ın ve United Bible Society’nin çoğalttığı Kutsal Kitap bulunuyordu. Belli ki sözün birçoklarına ulaşması için büyük riskler alınmalı, kişisel özverilerde bulunulmalıydı. Tanrı’nın sözü kilisenin büyümesinin temelidir ve Kutsal Kitap’ın tam bir çevirisinin mevcut olduğu yerde kilise asla nihai olarak ortadan kalkmayacaktır.

İranlıların Müjde'yi duyurma nedeni

İranlıların Müjde'ye açık olması, Çin'deki durumdan farklı olabilir ama yoğunluk açısından benzerdir. Öncelikle, İran'daki İslami hükümet tarafından düşkırıklığına uğratılmışlardır. Bu, 2009'daki seçim sonuçlarına verilen tepkide açıkça görüldü; halk adalet ve reform istedi, protestolar edildi. Hükümetin İslami olması, birçoklarını İslami bir gelecek aramaktan uzaklaştırdı.

İran'da, kiliseler dolu ama baskı altında; ev grupları çoğalıyor; yeraltı ve uydu, İnternet programları büyük oranda izleniyor ama yasal değil.

İkinci olarak, İran'da Hristiyanlık her zaman saygı duyulan bir inançtı. Yeni ve Eski Antlaşma'daki karakterlerin çoğu Pers topraklarıyla ilişkiliydi ve bu öyküler İranlıları Kutsal Yazılar'ın En Yüceler'deki Tanrısı'na benzer bir imana sahip olmaya davet ediyordu. İran Kilisesi, İran kimliği almaya başlamıştı; imanlının dua etmek ya da Kutsal Yazıları okumak için başka bir dil öğrenmesini istemiyordu.

Son olarak, Şii dininin, bir kişinin Mesih'e iman etmesine yönelik güçlü bağlantılar kurduğu söylenmelidir. Bunlara bir örnek olarak, 2007'de BM toplantısında Cumhurbaşkanı Ahmedinejat'ın duasını gösterebiliriz: "Ya Rab, son hazinenin Vaat edilmiş Olan, bu dünyayı adalet ve barışla dolduracak o kusursuz ve saf insanoğlunun gelişini hızlandır." Hükümet yetkilileri Mehdi'nin bu dünyaya dönüşünü ve adalet ve barış getirmesini arzuluyorlar. O kadar ki, onun gelişini konu alan "Gelişi Yakındır" adlı bir film bile çıkardılar. Adil ve barış dolu bir topluma duyulan bu açlık, İranlıların günlük hayatlarında görülüyor ama Mesih'in ikinci gelişine güçlü bir ilgi uyandırıyor.

Sevinç veren bir inanç

Bir değil, birçok İranlı imanlı oldukları için ne kadar minnettar olduğundan söz etmiştir. Çünkü Hristiyanlık yaşam doludur ve zaferle sevinç veren bir inançtır. Şii inancının şehitlik ve acı çekme kavramlarından yakınır, çünkü sürekli olarak ölen bir peygamber, kutsal bir kişi ya da bir şehidin ardından ağıt yakmaktadırlar. İran'daki hayat bir ağıt töreninden başkasına geçmekle ibarettir sanki. Şimdi ise adaletsizliklerle yaşarken onlarla birlikte olacak diri bir Tanrı'nın olduğunu bildikleri için seviniyorlar. Tapınma genellikle canlı ve duygusal olur. Bu canlı, kıpır kıpır imanla Rab'bin onlara karşı ne kadar iyi olduğunu anlattıklarında, diğer Müslüman gruplara da güçlü bir tanıklık olmaktadır. Bu canlı hareketin İran'ı nasıl etkileyeceği hâlâ belirsizdir. Yine de bugün gördüklerimizin, Yeremya 49:39'daki, "Ama son günlerde Elam'i eski gönencine kavuşturacağın." sözlerinin gerçekleşmesi olup olmadığını ancak Rab biliyor. ☑

Konu'ya ilişkin iki yeni makale

Donata Hardenberg, "Christianity: China's best bet", *Al Jazeera*,

< <http://english.aljazeera.net/programmes/101east/2011/06/2011629646319175.html> > (19 Eylül 2011 tarihinde erişilmiştir).

Trevor Persaud, "Public Enemy: Iran's Persecution Backfires", *Christianity Today*,

< <http://www.christianitytoday.com/ct/2011/june/publicenemy.html> > (19 Eylül 2011 tarihinde erişilmiştir).

Sonnotlar:

- 1 Ermeni ve Suriyeli kiliseler var İran'da ama bu makalede sadece Farsça konuşan gruplar üzerinde durulacak.
- 2 Joel C. Rosenberg, "The Big (Untold) Story in the Middle East: Muslims converting to faith in Jesus in record numbers – 2008 update", *The Joshua Fund*, < <http://joshuafund.blogspot.com/2008/03/big-untold-story-in-middle-east-2008.html> > (30 Nisan 2011 tarihinde erişilmiştir). Bu tarihten sonra birkaç web sayfası daha aynı bilgiyi vermeye başlamıştır.
- 3 "6 Million Muslims Convert to Christianity – Al Jazeera!", *YouTube*, < www.youtube.com/watch?v=xdVnILalpeo > (30 Nisan 2011 tarihinde erişilmiştir).
- 4 "Haik Hosvepian Mehr", *Wikipedia*, < http://en.wikipedia.org/wiki/Haik_Hovsepiyan_Mehr > (30 Nisan 2011 tarihinde erişilmiştir).
- 5 İranlı ev grubu önderi, "Mission Frontier" Eylül 2008.

Diyarbakır Kilisesi'nin Geçmişi ve Geleceğe Bakışı

✍ Ahmet Güvener

Tanrı'nın kurtuluş planı bu dönemde kiliseye ve kilisenin hizmetlerine dayanır. Kilise hayatı ve hizmetleri, hem İncil hem de kilisenin içinde bulunduğu ortam tarafından etkilenir. Eğer kilisenin bulunduğu ortam ve İncil'in öğretisi göz önünde bulundurmazsa, kilisenin hizmetleri verimsiz olabilir.

e-manet Dergisi'nin işlev ve umutlarından biri, liderler dahil her imanlıyı daha iyi hizmet için donatmak, onlara teşvik vermektir. Donatmanın bir yolu, farklı kiliselerin İncil'i nasıl hayata geçirdiklerini ve hizmetleri nasıl yaptıklarını öğrenip kendi hizmetleriyle karşılaştırmak, üzerinde düşündürmektir.

Bu kısımda amacımız Türk kilisesinin liderlerinden bazılarının kendi kiliseleri hakkında, hizmetlerini nasıl sürdürdüklerini anlatma fırsatı sağlamaktır. Umudumuz hepimizin bunlardan teşvik alması, kendi ortamımızda hizmetlerimizi daha iyi yerine getirebilmek için yeni fikirleri edinmesi, ileride Türk kiliselerinin nasıl gelişebileceğiyle ilgili düşünmesidir.

Hep arkamıza bakıp “keşke” dediğimiz, yaptığımız bir sürü yanlış var ve istemesek de bundan sonra da olacak; bunları nasıl asgariye indirebiliriz diye düşünüyoruz.

Rab'bin karakterine baktığımızda, insan hakkında kimsenin O'na bir şey söylemesine gerek yoktu. Çünkü kendisi insanın içinden geçenleri biliyordu (Yu. 2:25). Ama biz insanların dış görünüşüne ve konuşmasına bakarak ikna olan insanlarız. Bu yüzden de çok hata yaptık.

Diyarbakır Kilisesi 1994 yılında düzenli olarak toplanmaya başladı. Biz o zaman üç dört kişiydik. 1995 yılında Rab olağanüstü bir şey yaptı; birkaç aile iman etti. Kilisede yabancı kardeşler önderlik yapıyorlardı. 1997 yılında, hizmet eden yabancı önderler, çoban olarak altı yıllık bir imanlıyı göreve atadılar, diyakon olarak ise biri üç diğeri ise iki yıllık iki olgun imanlıyı meshedip göreve atadılar. Atanan kişilerin her birinin kendi gelirini sağlayan işleri vardı; yani boşa gezen insanlar değillerdi. Yalnız önderlik edecek kişilerden birinin ihtiyaçtan dolayı tam zamanlı hizmet etmesi gerekiyordu. Bu yüzden işinden istifa edip sadece kiliseye hizmet etmeye başladı. 1998 yılında, kilise yirmi beş kişilik bir sayıya ulaştı. O güne kadar polisler bizleri uzaktan takip etmenin dışında bir şey yapmadılar. Sadece bizleri farklı yönden sıkıntıya sokmak isteyen polis ve jandarma, hiçbir ilişkisi olmadığı halde ailelerimizi rahatsız etmeye başladılar. Bu bizleri çok üzüyordu. O yıl, yani 1998 yılında baskılar başladı. Polisler evlerimizi ve iş yerlerimizi basıyor, bazılarımızı gözaltına alıyorlardı.

Ama biz hem devlete hem de Mesih'e olan sadakatimizden emindik. Bu yüzden sıkıntıları büyük bir sevinçle karşıladık. Gerçek şu ki, Rab varlığını her saniye bizlere hissettirdi. O'nun varlığı bariz bir şekilde belliydi. Mesih'siz bu sıkıntılara katlanabilmek imkânsız olurdu. Sıkıntılar kiliseyi olağanüstü bir şekilde birbirine kenetledi ve ilişkilerimizi derinleştirdi. Bu sıkıntılar bize gösterdi ki, biz artık kabuğumuzdan çıkıp insanlara alabildiğine Müjde'yi duyurmalıyız. Peki, bunu nasıl yapabiliriz? Sokaklara çıkarak İncil dağıtıp Müjde'yi duyurmaya başladık. Dört ay içinde 5500 İncil dağıttık ve sayısını bilmediğimiz kadar insana Müjde'yi duyurduk. Bu süre içinde polisler kerelerce bizleri gözaltına aldı ve çeşitli kereler darpla karşılaştık. O sıralarda sıklıkla Süryani Ortodoks kilisesine gidip oradaki ziyaretçilere Müjde'yi duyuruyorduk. Ama bu genelde Süryani Ortodoks kilisesini huzursuz ediyordu. Oraya bazen günde 100 ve 150 kişi geliyordu. Ama orada Müjde veremeyeceğimizi anladık. Sonra bir yer için dua etmeye başladık. Bizim de bir yerimiz olursa, biz de bu şekilde misafir ağırlayabilir ve onlara

Müjde'yi duyurabilirdik. Halbuki bu bir hayaldi. Çünkü Süryani Ortodoks kilisesi tarihi dokusu olan bir kilise olduğu için oraya geliyorlardı.

Bir yer için dua edip para biriktirmeye başladık. Bir yıl sonra üç bin dolarımız olmuştu. Dua edip yer ararken yine Süryani Ortodoks kilisesine uğradık, ve biraz zaman geçirdikten sonra dışarı çıktık. Kilisenin tam karşısında “satılık ev” diye bir ilan gördük. Kardeşlerle birbirimize baktık ve tekrar Ortodoks kilisesine geri döndük. Papaza, “Biz burayı alıp kilise yaparsak siz ne düşünürsünüz?” diye sorduk. O da, “çok iyi olur” dedi. Biz işi şansa bırakmadık. Midyat’a gidip Metropolit’le bu durumu konuştuk, onlar da “çok iyi” deyince, ilandaki telefonu arayıp görüşme talep ettik. Sahibinden aldığımız fiyat bizi gerçekten şaşırttı. O Türk lirası söyledi, biz hesap edince bunun üç bin dolara denk geldiğini gördük. Parayı verdik ve orayı aldık ama paramız bitti. Bundan sonra üç yıl dua ve düşüncede Rab’bin önünde durmaya çalıştık; Tanrı bu yeri nasıl kullanmamızı istiyor, mevcut haliyle mi kullanalım, yoksa yıkıp yeniden mi yapalım diye. Üç yılın sonunda bu yeri tamamen yıkıp yeniden yapmaya karar verdik. Rab’be izzet olsun, çok kısa bir zamanda yapmak için destek bulduk ve 2001 yılında inşaata başladık ve başımıza gelemeyen kalmadı. [Google’da Ahmet Güvener Kilise](#) yazıp arama yaptırın, ne dediğimizi anlarsınız. İki kez mahkemeye verdik. Birinci mahkemede altı yıla, ikinci mahkemede iki yıla yargılandık.

İnşaat bitti ve biz binada ibadete başladık. Önceden misafir konusunda hayal ettiğimiz şey gerçekleşti. Bir haftada bazen beş yüze yakın misafirimiz geliyordu. Ama genelde her hafta yüz elli ile iki yüz elli civarında misafir geliyordu. Tarihi bir binamız olmadığı halde bu misafir nasıl bu kadar diyebilirsiniz. Süryani Ortodoks kilisesinin tam karşısında ve tarihi dokuya uygun bir yapı yapmıştık. Ortodoks kilisesini ziyaret eden her ziyaretçi bize de geliyor. Ortodoks kilisesinin her bir üyesiyle harika ilişkimiz vardır. Onları seviyoruz, onlar da bizi.

Tam dokuz yıl bilfiil evlerde ibadet ettik. Evlerdeki ibadetlerimiz harikaydı. Tabii ki sıkıntılı ve zor zamanlarımız da oluyordu. Şimdi ise yeni binamız vardı ve biz yeni yerimizde ibadet etmeye başladık. Ama biz kilisenin bir aile ve sevgi topluluğu olduğunu biliyorduk. Bu sevgiyi ve aile bağına soğutmak istemiyorduk. Bu yüzden pazar günleri büyük ibadeti kilisede, her çarşamba eskiden olduğu gibi evlerde ibadet etmeye devam ettik. Bunun dışında bayanlarımız yine evlerde salı günleri, evli çiftler olarak da ayda bir, yine evlerde, evliliklerimizi geliştirmek ve eşler olarak ilişkimizi Rab’le nasıl ilerletebileceğimizi öğrenmek için topluyoruz.

Kilise hizmet açısından da oturmuş bir yapıdadır diye inanıyoruz. Seçilen önderler yerli ve deneyimsiz oldukları halde Rab’be sadık kaldılar. Onları atayan yabancı kardeşler olağanüstü bir alçakgönüllülikle atadıkları kişilere hem boyun eğdiler hem de hikmette ve anlayışta gelişmeleri için onları beslediler.

Şimdi kilisede, Rab’be hizmet etmek için dışarıdan gelen üç aile ve bir bekâr kızkardeş hizmet ediyorlar. Biz asla dışarıdan gelenlerin arkada durması ve sadece destek vermesi gerektiğini kabul etmedik. Tanrı her bir imanlıya istediği doğrultuda armağan vermiştir ve imanlılar bunu Rab’bin izzeti için kullanmalıdır. O zaman biz onlara nasıl engel olabilirdik? Kelam bize şunu söyledi: *“Tanrı’nın bize bağışladığı lütfâ göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin. Hizmetse, hizmet etsin. Öğretmekse, öğretsin. Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, bunu güler yüze yapsın”* (Rom. 12:6-8). Bu yüzden her bir kardeş kendi armağanını ne geride kalarak ne de çekinerek yapıyor, tam tersine Rab’bin verdiği yetkiyle hizmetini devam ettiriyor.

Kilise disiplin konusuna olağanüstü bir önem vermektedir. 1999 yılında kilisenin sayısı otuz, otuz beş civarıydı; biz o yıl dedikodu yüzünden üç aileyi yani on üç kişiyi disiplin altına alıp kilisenin dışında bıraktık. O olay gerçekten bize çok acı verdi ama kilise olağanüstü bir şekilde kutsallığa doğru değişmeye başladı.

Çok büyük eksikliklerimizden biri de gençler konusuydu. Ne yazık ki gelen gençlere sahip çıkacak kimsemiz yoktu. Ama hamdolsun ki yabancı bir aile geldi ve bu açık kapanmış oldu. Zaten Rab’be izzet olsun ki onların armağanları da gençlerle ilgilenmekti. Şimdi gençlerimiz hamdolsun her yönden Rab’be doğru büyüyorlar.

Kilisenin daha da büyümesi için şimdi Havari Kursu adlı bir Kutsal Kitap eğitimi başlattık. Buna yine gençlerle Rab'bin sözüyle özel olarak ilgilenme yüreği taşıyan kardeşimiz öncülük etti.

Kilisenin bir diğer hizmeti de her bir üyenin danışmanınının olmasıdır. İman eden kişi ders almak zorundadır. O zaman ders veren kardeş, derslere başladığı kişiyle dersleri bitirip onun vaftizinden sonra da bu danışmanlığa devam ediyor. Danışmanlık hizmeti, imanlıların dedikodusunu engelleyen ve yüreklerinin şeffaf olmasını sağlayan çok büyük unsur oluyor.

Komşularımızla olan ilişki de bizim için çok önemlidir. Kilisemiz yeni yerinde daha sekiz yıllık bir geçmişe sahip olmasına karşın, komşularla olağanüstü bir ilişki kurmuştur. Bu ilişki bize güvenmelerini sağladı. Kilisenin mahallesinde yüze yakın çocuk var ve biz özellikle yaz tatilinde her cumartesi onlarla kilisede zaman geçiriyoruz. Aileler elleriyle getirip çocuklarını kiliseye teslim ediyorlar.

Bu bizim kilisemiz, ama biliyoruz ki çok eksiklerimiz ve yapmamız gereken daha nice işler var. Rab bizlere merhamet etsin. O'na sadık kalıp hizmetini daha verimli bir şekilde yapabilmemiz için dua ederseniz seviniriz.

Saygılarımızla, Diyarbakır Kilisesi

“Tanrı için haddinden fazla zeki olabileceğimizin ama asla yeterince yalın olamayacağımızın; haddinden fazla güçlü olabileceğimizin ama asla yeterince zayıf olamayacağımızın; haddinden fazla zengin olabileceğimizin ama asla yeterince yoksul olamayacağımızın farkına varmak, bize öğretilmiş olan çoğu şeyle ters düşer. Kendi bilgeliğimize, gücümüze ve zenginliğimize dayandığımızda yaptığımız hiçbir şeyin kalıcı, ebedi değer taşımayacağından emin olabiliriz.”

Charles Price

“Leaning to Depend on Christ”, *Lessons in Leadership*
ed. Randal Roberts (Grand Rapids, Michigan: Kregel, 1999), s. 236

“Durumuna bakarak Tanrı'nın senin için olan sevgiyi sakın değerlendirme. Bunun yerine, olduğun durumu Tanrı'nın senin için olan sevgiyi baz alarak değerlendir.”

Henry Blackaby

KAYNAK

İsa'yı Tanımak Şevinç İçin Yeterli, Nokta!

Kitap Özeti

 J.M. Diener

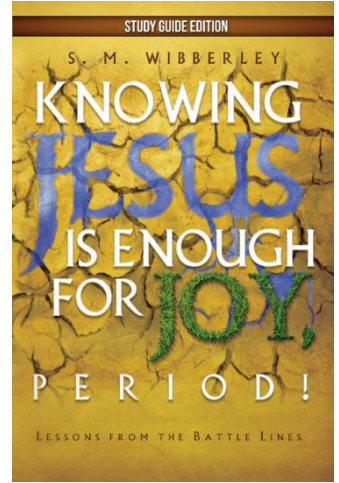
S.M. Wibberley

Knowing Jesus Is Enough For Joy, Period! Study Guide Edition

(Canterbury, Connecticut: Edifying Services Press, 2011)

Alt başlığı “savaşın ön cephesinden gelen dersler” olan bu kitap, S.M. Wibberley'nin hayatı boyunca öğrendiği gerçekleri bir araya topladığı bir yapıttır. Aşağı yukarı otuz sene boyunca dünya çapında Tanrı'ya hizmet veren Wibberley, bu dönemlerde öğrendiklerini özetleyerek pratik öneriler ile okuyucularına sunar. Bu kitabın içindeki konuların hepsi, kitabın başlığının hayata geçirilişiyle ilgilidir. İsa Mesih'i tanımak şevinç için yeterlidir. Başka bir şey gerekmez.

Sekiz bölüm içeren kitap, ilk olarak dünya görüşümüzün değişimi ile ilgilidir. Mesih İsa'yı tanımamın şevinç için yeterli olması için temel düşüncelerimizin değişmesi gerekir. İkinci bölümde, bu değişmiş dünya görüşünün ruhsal savaş alanındaki etkisinden söz edilir. Sonraki dört bölüm, Mesih'i daha iyi tanıyabilmek için dört disiplin sunar: tapınma, günahlarımızı itiraf etmek, tüm varlığımız ile Tanrı'ya yaklaşmak ve Kutsal Ruh ile dolmak. Yedinci bölüm ise, ikinci bölümde bahsedilen ruhsal silahlar hakkında daha detaylı bilgi ve düşünceler içerir. Son olarak, sekizinci bölüm, hayatımıza daha çok derinlik katacak olan pratik uygulama olan derin düşünme ve duayı konu alır. Bu bölümlerin ana hatlarını kısaca özetleyelim.

1. İsa Mesih'in şevinç için yeterli olduğu gerçeğini yaşamak

Kitabın başlığı ilk bakışta aşırı basit görünebilir. Ancak, bu düşünce Tanrı'yı nasıl gördüğümüze bağlıdır. 62. Mezmur'dan başlayarak, yazar bu gerçeğin kendi hayatındaki etkisini bize açıklar. Eğer Tanrı'ya güvenirsek, şevinç ve esenlik bize verilecektir (Rom. 15:13).

Bu gerçekleri algılayabilmek için dünyaya temel bakışımızın değişmesi gerekir. Öncelikle, Mesih'e Kurtarıcı ve Rab olarak iman etmemiz şarttır. İkincisi olarak hayatımız üç unsura yönlendirilmeli: Tanrı'nın görkemi, Tanrı'nın yüceliği ve Tanrı'nın lütfü. Eğer bu üç unsur bizim için üstün önem taşırsa, o zaman tüm zorluklardan şevinçle geçmemiz mümkün olur. Yazar burada, hem Kutsal Kitap'taki Habakkuk peygamberi örnek veriyor (Hab. 3:2-19) hem de günümüzde yaşamış olan insanların hayatından öyküler anlatıyor.

Habakkuk'un tutumuna “bütünsel iman” adı verilir. Bu iman akli, hissi ve eylemli bir imandır. İnsan gerçeği bilir, buna göre hareket eder ve bununla hislerini terbiye eder. “Habakkuk'un imanının böyle dengeli olmasının nedeni, Habakkuk'un Tanrı'yı akli, iradesi ve hisleri ile tanımamasından kaynaklanıyordu. Hayatındaki öncelikler doğrudu: Habakkuk akıyla Tanrı'nın sözüne inanıyordu; iradesi ile bildiklerini yerine getiriyordu; ve duyguları ile Tanrı hakkındaki bildiklerine güvenmeye seçiyordu. Böylece, Habakkuk Tanrı'ya şunun

için güvendi: Tanrı'nın sözüne itaat ettiğinden dolayı, hisleri bir müddet sonra bu gerçeklere uymaya başlayacaktı. Biz de şu gerçeğe güvenebiliriz: hislerimiz zaman içinde Tanrı'nın doğru ve iyi saydıklarına uyacaklar.”¹

Hristiyan hayatın temel gerçeklerinden biri, sıkıntı ve eziyetin geleceğidir (2Ti. 3:12). Bu, özellikle Tanrı için yaşamak isteyenler için geçerlidir. Zorlukların içinden geçerken, İsa Mesih bize derin, pozitif, süreklilik gösteren bir rahatlık ve sevinç verebilir; eğer biz bu sevinci O'nda ve yalnız O'nda bulmaya karar verirsek.

Bu gerçeği daha iyi bir şekilde yaşamak için iki kavram sunuluyor:

1. *“Bırak, Sıkı Tutun, Üstesinden Gel”* – Koloseliler 3:1-2'yi baz alarak, yazar şu fikri öne sürüyor: “Geçici olan şeyleri bırak, sonsuz olan şeylere sıkı tutun ve gündelik olayların üstesinden gel.”² Hayatımızdaki çoğu şeyler geçicidir: mal, vakit, nakit, insanların hakkımızda düşündükleri.... Sonsuz olan şeylerin arasında ilk olarak Tanrı'nın açıkladığı gerçekler vardır. “Gerçeklerin arasında önemli olanlarından biri, ‘İsa Mesih’i tanımak sevinç için yeterli, nokta!”³ Üstesinden gelebileceğimiz birçok şey var. Bunların en önemlileri arasında yanlış hislerimiz yer alır.
2. *“Tanrı, Tarihi Sonucuna Doğru Sürüyor. Bizi de Yanında Götürüyor.”* – Dünya'daki kötü ve acı olaylarının birçoğunu saydıktan sonra, yazar şu gerçeği açıklar: Tanrı bu zorlukları kullanarak, gelişini hazırlıyor. Her şey O'nun kontrolü altında. Her şey O'nun planının bir parçasıdır. Ve O Mesih İmanlılarını da görmeye kavuşturacak (Kol. 3:3-4).

2. Ruhsal savaş: Günlük halimiz

Hristiyan'ın hayatındaki sıradan, normal olan hal ruhsal savaşın içinde olmaktır. “Bu savaş Şeytan'ın karanlıklar egemenliği ve İsa Mesih'in ışıklar hükümdarlığı arasındaki devam eden çekişmedir.”⁴ Bu savaşta Şeytan zaten yenilmiş bir düşmandır; Tanrı'dan çok, çok daha güçsüz bir rakiptir. Tanrı bu gerçeği vurgulayarak bizi donatıp savaşa hazırlıyor. Yakup 1:2-4'e göre bu çekişmenin dört amacı vardır:

1. İmanımızı deneyip ispatlamak. Böylece imanımız arınıp güçlendirilir.
2. Dayanma gücümüzü geliştirmek.
3. Bizi yetkinliğe eriştirmek.
4. Karakterimizdeki ve hayatımızdaki eksikleri tamamlamak.

“Hayatımızda aldanma, kuşku, oyalama ve bölünmeleri yaratmak için, Şeytan yalan, korku ve zorbalığı bize karşı silah olarak kullanır.”⁵ Bunlara karşı Tanrı bize şu silahları verir: gerçek, iman ve sevgi. Ayrıca Tanrı bizi ruhsal silahlar ile donatır (Ef. 6:10-18). Bu bölümün kalanı bu ruhsal silahlar hakkındadır. Bunlarla ilgili birkaç kilit nokta:

- Savaşa hazırlık, kişisel tapınmayla ve Kutsal Ruh'la dolu olmakla başlar.
- Tanrı'da güçlü olmak için kendimizi, düşmanımızı ve geleceğimizi bilmemiz gerekir.
- Ruhsal donanımın ilk üç parçası savunma içindir:
- Gerçek “kemer”: Tanrı'nın günahkâr insanı bağışladığı gerçeğiyle ilgili tutarlı bir görüşe sahip olmaktır.
- Doğruluk zırhı: Tanrı'nın bizi bağışladığından dolayı, imanlılar olarak Tanrı'nın verdiği doğruluğa güvenip kendi kendimizi bağışlama kabiliyetini içerir.
- Esenlik Müjdesi hazırlığı “ayakkabıları”: İmanlının başkalarını bağışlayabilmesini sağlar.
- Ruhsal donanımın ikinci üç parçası ise saldırı içindir:
 - *İman kalkanı*: Zorluklarla karşılaşınca Şeytan'ın bize yönelttiği zorluklar için imanla Tanrı'ya şükretmemiz gerekir.
 - *Kurtuluş miğferi*: Düşüncelerimizi Tanrı'nın ellerine sunmamızı kasteder. Değerimizin ve güvenliğimizin Tanrı'dan geldiğini hatırlatır.

- *Ruh'un kılıcı*: “Kutsal Yazıları çok iyi bilmemiz gerekir ki düşman bize saldırınca, bu saldırıya uygun bir ayeti çabucak hatırlayabilelim.”⁶

Ruhsal savaş ile ilgili ayrıca genel olarak iki konu daha ele alınıyor: ruhsal körlük ve onun tedavisi; Şeytan'a hayatımızda verdiğimiz yetkiyi geri alıp ruhsal özgürlüğe ulaşmanın yolu.

3. Tapınma

Kitabın sonraki dört bölümünde yazar, ruhsal hayatımızda önemli olan dört disiplini ele alıyor. Bunun ilki kişisel tapınmadır. Hayatımızın tümü ibadet olmalıdır. Hedefimiz Tanrı'yı yüceltmek olmalıdır. Devamlı bu şekilde Tanrı'ya tapan insan, Tanrı'ya zorluklar için şükreder. Zorluklar karşısında şükretme kabiliyeti günlük hayatımızda yer almalı Küçük olaylar bu kabiliyeti geliştirmemize yardımcı olur.

Kişisel tapınma zamanımızın olması çok önemlidir. Tapınma iki bölüme ayrılabilir: şükran ve övgü. Övgü tapınmasını şöyle tanımlayabiliriz: “Bana olan iyiliğine bakmaksızın, Tanrı'yı Tanrı olduğu için övmek.”⁷ Şükran tapınması ise, Tanrı'ya bize verdiği nimetler için şükretmektir. Yazar burada övgü tapınması üzerinde uzun uzadıya durur, çünkü onun deneyimine göre, Tanrı'nın karakterine odaklanan övgü, hayatımızdaki birçok olayı doğru bir bakış açısıyla görmemizi sağlar.

Eğer tapınmada ilk olarak Tanrı'ya odaklanırsak, Mesih İsa'nın benzerliğine doğru daha çok değişmeye başlarız (2Ko. 3:18). Tanrı anlayışımız gelişir. Şahsi tapınma zamanımız toplu ibadet zamanlarının daha zengin olmasını sağlar. Kutsal Ruh bize hayatımızdaki günahları gösterebilir. Mesih'e olan ilk aşkımız pekiştirilir.

4. Günahları itiraf etmek

Ruhsal savaşta başarılı olmak için ikinci disiplin günahlarımızı itiraf etmektir. “Günahlarımızı itiraf etmek, günahlı olduğumuzu kabul edip Tanrı'nın günaha bakışını kabul etmektir.”⁸ Günahlarımızı iyi bir şekilde itiraf edebilmek için, görünür günahımızın temelindekileri de itiraf etmemiz gerekir. Mesela, kaygının temelinde, olacaklara veya olmayacaklara dair korku bulunur. Bunun temelinde Tanrı'ya teslim olmama günahı vardır. Bunun temelinde Tanrı'ya güvenmeme kararı bulunur. Bunun kaynağı kibirdir. Kibrin temelinde ise bencillik vardır. Bencillik putlara (yani Tanrı'dan başka herhangi bir şeye) tapınmamızdan kaynaklanır. Bunun temelinde imansızlık ve isyan vardır. Eğer bu zinciri temeline kadar izleyip itiraf edersek, tıpkı kökünü kazımış olduğumuz bir bitki gibi, kaygı günahını yenmeye başlamış oluruz.

Günah seviyelerini itiraf etmenin yanı sıra, yazar, motivasyonlarımızı da denetlememizin önemini vurgular. Eğer doğru bir şeyi yanlış bir motivasyonla yaparsak, iyi olan bir şey bile kötü olur. Motivasyonlarımız tavırlarımızı, düşüncelerimizi ve devamında söz ve hareketlerimizi yönlendirir. Bundan dolayı motivasyonlarımızı sınavıp kötü olandan arındırmamız önemlidir.

Üçüncü olarak, günahlarımızı önceden itiraf edebiliriz. Yazar, hayatındaki bazı temel günahlı eğilimleri görür. Ruhsal donanım hakkında derin düşünürken, Tanrı ona şu fikri verir: “Günahlı eğilimlerini, yanlış düşünceler veya hareketler meydana çıkmadan önce itiraf et”. Eğer bu eğilimleri önceden itiraf edip reddedersek, günahlı bir şekilde tepki verebileceğimiz durumlarla karşılaştığımızda hazırlıklı oluruz. Doğru tepkiyi verebilme olasılığı çok artar.

5. Tüm varlığımla Tanrı'ya yaklaşmak

Zorluklarla karşı karşıyayken nasıl tepki veriyorum? Bu sorunun cevabı yazar için, “tüm varlığımla Tanrı'ya yaklaşmak” kavramında bulunur (Mez. 143:8). Yazar bunu yapmak için iki yöntem kullanır: derin düşünme ve günlüğe yazma. Zorluklarla baş etmeye çalışırken, yazar günlüğüne o an ne hissettiğini, ne istediğini ve ne düşündüğünü yazar. Bunları genellikle bir dua gibi yazar. Bunları yazdıktan sonra, yeni bir perspektif belirlenir ve yazar bu perspektifi Tanrı'nın gerçekleriyle karşılaştırır. Bunun ardından Tanrı'nın gerçeklerini kabullenip onlara teslim olmak gelir. Böylece tüm varlığıyla Tanrı'ya yaklaşmış olur.

Bunun yanı sıra Tanrı'nın önünde şeffaf olmamız gerekir. Her şeyimizi O'na anlatabiliriz. Bu şeffaflık, Tanrı ile geçirdiğimiz tapınma zamanından kaynaklanır. Eğer Tanrı'ya tüm varlığımızla yaklaşırsak, O'na daha çok itaat edebiliriz.

6. Kutsal Ruh'la dolu olmak

Ruhsal savaştaki son disiplin, Kutsal Ruh'la dolu olmaktır. Kutsal Ruh'la dolu olmadan ruhsal hayatı yaşamayı denemek, benzini bitmiş bir arabayı tek başımıza yokuş yukarı itmek gibidir. Ruh'un gücü olmadan Tanrı için yaşamak çok zordur! İsa şöyle dedi: "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız." (Yu. 15:5)

Kutsal Ruh ile dolmamızı engelleyen şey, O'nu kederlendirerek (Ef. 4:3) ve O'nu söndürerek (1Se. 5:19) O'nun yönetimine karşı koymaktır. Yani, bildiklerimizi yerine getirmemektir. Ruh'la dolmak bir seçimdir (Ef. 5:18). Bunu devamlı seçmemiz gerekiyor. Dolmak için yapmamız gereken iki şey var:

1. Bildiğimiz günahlarımızı itiraf edip onları reddedip ve hayatımızdan atmak.
2. Tanrı'dan bizi Kutsal Ruh'la doldurmasını istemek.

Yazar Efesliler 3:14-19'u baz alıp Kutsal Ruh'un gücünün hayatımıza kattıklarını açıklar: Mesih daha derin bir şekilde hayatımızda var olur; Mesih'in sevgisini daha derin bir şekilde anlarız; Tanrı'nın doluluğunu hayatımızda her gün artan bir şekilde görürüz. Yazar bundan sonra bu bölümü kendisi ve tanıdığı tüm imanlılar için dua ederken kaynak olarak kullandığını açıklar. Kutsal Ruh'a teslim olanlar için, diğer imanlılara boyun eğmek⁹ doğal bir sonuç olur (Ef. 5:21).

Kutsal Ruh'la dolu olunca şu sonuçlar görülür: Kendi hayatımızda ruhsal uyanış gerçekleşir. Bu uyanış diğer insanları da etkileyecektir. İkinci olarak günahattan özgür olup doğru olanı yapabilir hale geliriz. Üçüncü sonuç, hizmetimizde Tanrı'nın gücünü etkin olarak görürüz. Dördüncü olarak, Mesih'e olan ilk aşkımız¹⁰ yenilenir, pekişir.

7. Ruhsal donanım hakkında daha derin düşünceler

Bu bölümde, yazar ikinci bölümde açtığı birçok konuyu daha derinleştirir. Bu konuların arasında şunlar bulunur:

- Ruhsal hayatımızda, kişiliğimiz hakkında daha dengeli bir görüşe sahip olmak.
- Bağışlama gerçeğini kavramanın önemi. Doğruluk zırhı, "(1) Mesih'in yüksek bedel karşılığında bizler için mümkün kıldığı bağışlama yetisini anlayıp kabul etme ve (2) bu bağışlamayı her durumda kendimiz için etkin kılma"¹¹ fikirlerini simgeler.
- Başkalarını bağışlamak Hristiyan hayatın en temel tutumlarından biridir. Bağışlamak nedir, nasıl bağışlarız konularıyla ilgili fikir verilir.
- Kendimizi koruyup imanımızı Şeytan'a karşı direnç için nasıl kullanabileceğimizi açıklar. Burada en önemli nokta, her durumda şükretmenin önemidir.
- Kurtuluş miğferini örnek alarak, kurtuluşumuzun iki önemli yönünü daha derin bir şekilde araştırır: Tanrı'da güvende oluşumuz ve O'nun gözündeki önemimiz.
- Kutsal Kitap'ı daha derin anlayıp açıklayabilmek için, Kutsal Kitap çalışmasının bazında olan mantıksal temele bakılır. Ondan sonra, bunu geliştirmek için pratik öneriler verilir.

8. Hayatımız boyunca yapmamız gereken önemli işler

Bu bölümde aslında iki fikir konu edilir: derin düşünme ve dua. Yazarın önerdiği derin düşünme metodu, Amerikalı seminerçi Bill Gothard tarafından 1. Mezmur'a bakarak geliştirilmiş bir yöntemdir. Basit olarak, bir bölüm ezberlemek ile başlar; bu, düşüncelerimizin değişimine yol açar. Ondan sonra bölümü yaşamımızda uygularız; bu, hislerimizin değişmesini sağlar. Üçüncü olarak, bölümde yazılanları bir duaya çeviririz; böylece irademiz değişip daha çok Tanrı'nın isteklerine uygun bir hale gelir. Bu kolay bir

süreç değildir, ama bu hem yazarın hem de Gothard'ın hayatlarında çok büyük değişiklik yaratan bir disiplindir.

Son olarak, yazar duayı ele alır. Başkaları için ettiğimiz duaların önemlerini açıklar. Bunun arasında dua etmemizi engelleyen birkaç tavrı ele alır: “Benim için dua etmenin en önemli engellerinden biri ‘hiçbir şey yapmıyorum’ hissidir. Bu iyi bir iş ahlakının yanlış bir uygulamasıdır. ... Gerçek şu ki, ruhsal donanımı giyindikten sonra, duadan daha önemli bir şey yoktur. Dua, düşmanımızın bölgesine füze atmak gibidir. Bu şekilde oraya girmeden önce hazırlık yapmış oluruz.”¹²

Dua ederken, olaylara Tanrı'nın bakış açısından bakmamız çok önemlidir. Bize kesinlikle cevap verecektir, ancak bu cevaplar, “Evet”, “Hayır”, “Bekle” veya “Dua etmeye devam et” olabilir. “Tanrı'nın zamanlaması ve bilgeliği mükemmeldir. Onun seçtiği anı ve cevaplama yolunu beklememiz şarttır. ... Tanrı beklememizi istiyorsa, hazırlık yapıyor demektir. Bu hazırlık hem bizde hem de başkalarında olmaktadır. Bu süreç içinde bizim sorumluluğumuz dua etmeye devam ederek O'nunla işbirliği yapmaktır. Bir şey olmuyor gibi görüyorsa bile dayanmalıyız.”¹³

Son olarak yazar duanın gücünü ve kişiselliğini anlatıyor. Kendi hayatından ve başkalarının hayatlarından örnekler sunarak, duada dayanma gücünü göstermenin önemini ve duanın hayatları nasıl değiştirdiğini anlatıyor. Bunun arasında zor konulara da göz atıyor: Başkasının kurtuluşu için nasıl dua etmemiz gerekir? Hastaların şifa alması için nasıl dua edilmeli? Nasıl dua edeceğimizi bilmediğimizde ne yapmalıyız? Bu sorulara pratik birtakım cevap verir. Özellikle imanlı olmayanlar için dua ederken şu beş konu için dua edilmesi gerektiğini vurgular:

- *Görme kabiliyeti*: Tanrım, onlara ruhsal görme yeteneği ver. Körlüklerini iyileştir. (2Ko. 4:4)
- *Işık*: Tanrım, Müjde'nin ışığı yüreklerini aydınlatsın. (Özd. 4:19; 2Ko. 4:6)
- *Suçluluk duygusu*: Rabbin, imansızlıklarının suçluluğunu duysunlar. Senin doğruluğunu, gelecekteki yargıyı ve senin sağladığın kurtuluşu anlasınlar. (Yu. 6:8-11)
- *Vahiy*: Tanrım, kendini bu insanlara açıkla. Onları kendine getirmek için hangi vahiy gerekirse onu kullan; rüya, görüm, zorluk, bereket, korku, ihtiyaç, deneyimler, ilişkiler, ne olursa olsun onu kullan! (Yu. 12:32; Ef. 1:17)
- *Tövbe*: Rab, onlara tövbe etme yetisi ver. Gerçeği öğrenmelerini sağla ki anlayışlı olsunlar ve Şeytan'ın tuzağından kaçabilsinler. (2Ti. 2:25-26).

Okuyucu tepkileri

Bu kitabın okuyucularının birçoğu kitabın satıldığı web sitesinde¹⁴, Amazon.com ve Barnes & Noble web sitelerinde yorumda bulundular. Bunların çoğunluğu kitabın pratik tarafını över. Bir okuyucu şöyle yazmıştır:

*Bu kitap önce karımı sonra beni değiştirdi. ... Yakın zamanda 33 yıldır evli olduğum eşim bu kitabı okuduktan sonra bir bayanlar toplantısında bu kitabı çalıştı. Onun ve o toplantıya katılan bayanların üzerinde büyük bir etkisi oldu. Onu izlerken şunu görmeye başladım: ben şikâyet etmeye başladığımda, kitabı okuduğundan beri şikâyetle karşılık vermiyordu. Bundan dolayı suçluluk hissetmeye başladım. Eşim hayatı boyunca teşvik eden birisiydi. Bu kitaptan öğrendiği ve uyguladığı gerçeklerden dolayı başkalarını güçlendirme kabiliyeti daha çok arttı. Ve dopdolu hayatımızda, bizi hayal kırıklığına uğratabilecek durumlarda iyi olanı görebiliyor.*¹⁵

Başka bir okuyucunun şunları yazdığını görüyoruz:

*S.M. Wibberley'nin kitabı ruhsal yaşamın tüm önemli açılarını birleştirir. Bunu birçok kitap yapmış olsa da, bu kitabın sağladığı pratik entegrasyon, diğer kitapların başarısız olduğu noktalarda başarı gösteriyor.*¹⁶

Belki de bu kitabın Hristiyan yaşamına en önemli katkısı, işte bu uygulamaya dayalı tarzıdır. Bir şeyin değeri kullanıldığında anlaşılır.

Sonnotlar:

¹ A.g.e., s. 27.

² A.g.e., s. 35.

³ A.g.e., s. 39.

⁴ A.g.e., s. 47.

⁵ A.g.e., s. 48.

⁶ A.g.e., s. 70.

⁷ A.g.e., s. 81.

⁸ A.g.e., s. 105.

⁹ Yeni çeviri bunu “bağımlı olmak” terimi ile ifade eder.

¹⁰ Bu Vah. 2:4’te “başlangıçtaki sevgi” olarak çevirir. S.M. Wibberley’nin vurgusu ama daha çok ilk iman ettiğimizde yaşadığımız bu ateşli sevgi üzerinde olduğundan dolayı “ilk aşk” daha uygun bir tercüme olarak görüldü.

¹¹ A.g.e., s. 199.

¹² A.g.e., s. 262.

¹³ A.g.e., s. 263.

¹⁴ Kitabın kendi websitesine < <http://www.knowingJesusisenoughforjoy.com> > adresinden erişilir (30 Ağustos 2011 tarihinde erişilmiştir). Yayın evinin sitesine ise < <http://www.edifyingservices.com> > adresinden erişilir (30 Ağustos 2011 tarihinde erişilmiştir).

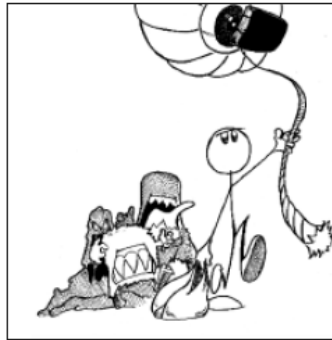
¹⁵ “Reviews of *Knowing Jesus Is Enough For Joy*”, *Edifying Services*, < <http://www.edifyingservices.com/reviews.html> > (30 Ağustos 2011 tarihinde erişilmiştir).

¹⁶ A.g.e.

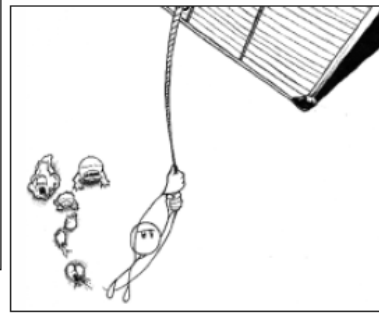
Geçici olan şeyleri ... **BIRAK,**

sonsuz olanlara ... **TUTUN,**

her durumun ... **ÜSTESİNDEN GEL!**

Çizen: Nat Wibberley

S.M. Wibberley, *Knowing Jesus is Enough for Joy, Period! Study Guide Edition* (Canterbury, Connecticut: Edifying Services Press, 2011), s. 36. İzin ile kullanılmıştır.